

ANNO 1742.
 Quis quæstio- nem in ab- stracto defi- nit, con in- tendit.
 Sed præfere- bere legem concedenda dispensatio- nis.
 Dat. die 12. Maji 1742.

Apostolicæ Sedi, quicquid obsecratis eius decreta ha- bere videantur. Laudavimus autem Pastoralem sollicitudinem, qua sedare voluisti hortam inter aliquos tuæ Diocesis disputationem de sensu literarum No- strarum, quibus pro pacto Ecclesiastici jejunii lex ob- servanda, aut solvenda sit, constituimus. Responde- mus igitur postulatui tuo, Nos in iisdem literis denun- tiandum non suscepisse, an qui Ecclesiastica auctorita- te a jejuniis excusantur, non solum veteris cibus uti, sed iustis pariter vespertinae abstinentiæ fines egredi- queant. Præcipimus autem Episcopis, eorumque De- legatis, ut nemini vescendi carnibus aliisque Cibis ve- titis veniam tribuant, nisi sub gravi, imperata simul unica cælestis norma. Ita universale istud præcep- tum pro tua spectatissima vigilantia Gregi tuo indi- cendum jubeto. Interæa Fraternitatis tuæ, haud igna- ri, qua ipsa excellas religione, virtute, atque in Nos Romanæ Sedem eximia observantia, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 12. Maji MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

J. Vincenzius Lucchesinus.

LVI. SPICARUM COLLECTIO.

Post absolutam Messem, Pauperibus permittenda.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Ditionis Ecclesiasticæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

ANNO 1742.
 Quis quæstio- nem in ab- stracto defi- nit, con in- tendit.
 Sed præfere- bere legem concedenda dispensatio- nis.
 Dat. die 12. Maji 1742.

ACERBI pleni doloris argumentum paterno cordi nostro præbuerunt clamores Pauperum, quos men- se Junio superioris anni mole accepimus, cum ad Ar- cem nostram Gandulphi secedentes, quaesta ad valetudi- nem saluberrimi aeris munitate, ad proxima vicinia Arci loca divertirent. Multorum siquidem vocibus, ac lacrymis proposita Nobis est querela contra Agrorum Dominos, qui oculos suos in terram declinantes, pio, & antiquo immutato more Pauperes, Messis jam absoluta, Spicas colligere non patiuntur: sed illas, vel Agrorum Conductibus aucto censu colligendas, vel gregibus animalium vorandas relinquant, in proprium fraudulentis compendium pie sanctæque instituta mi- sericordiae præsidia. Hujusmodi querelas nostris quotidie oblatrepentes agribus confirmantur supplices Egenorum libelli, eum in finem Nobis exhibiti, ut antiqua col- ligendarum Spicarum libertas, non sine injuria subla- ta, auctoritate nostra in commune solatium restituere- tur.

S. 1. Verum est hujusmodi licentia, ultra domini- jura fortasse provehæ, plurimum Nos commoveret, nul- loque pacto ferendam esse intelligeremus, apertis Sa- crarum Literarum testimoniis; Nihilominus magni mo- menti negotium in aliud tempus duximus rejiciendum, ut in eo absolvendo Sacræ Scripturæ Interpretes, qui tunc Nobis deerant, faciem præferrent, totaque lege, ut ajunt, perfecta consultus aliquid deliberare possemus. Id vero longe fuit opportunum, tum quia tan- tum Nobis otii, ac quietis in summa tempore diffi- cultate postea datum est, quantum ad rem sedulo in- vestigandum necesse fuit: Tum quia interea perpexim- us, hujusmodi abusum irrepsisse in alia Ecclesiasticæ Ditionis loca magno detrimento Pauperum, qui cau- sam suam prece, & lacrymis apud Nos tulerunt.

S. 2. Tacti igitur intimo charitatis sensu, eo alacrio- res calamo manus nunc admoveamus, quo clarius, & lucu- lentius constat Agrorum Dominos ad exercendam hanc in Pauperes liberalitatem Dei ipsius oraculo eloceri. Probe enim nostis, Venerabiles Fratres, scriptum Levitici cap. 19. Cum messueris segetes Terræ tuæ, non tondebis us- que ad solum superficiem Terræ, nec remanentes Spicas colliges: Neque in Vineâ tuâ racemas, & grana deci- dentia congregabis, sed Pauperibus, & Peregrinis carpon- da.

Fauorem quære ad Pontificem presentem.

Eadem alio- rum relatio- nibus con- firmantur.

Sacræ Scri- pturæ loci pro pauperi- bus.

da dimittes: Ego dominus Deus vester. Et rursum Deute- rononii cap. 24. Quando messueris segetem in Agro tuo, & abstuleris manipulum veliquis, non revereris, ut tollas illum, sed Advonam, & Pupillum, & Viduam auferre poteris, ut benedicat Tibi Dominus Deus tuus in omni opere manuum tuarum. Si fruges collegeris olivarum, quidquid remanserit in arboribus, non ravereris ut colligas, sed relinques. Advene, Pupilli, ac Viduæ. Si vindemiareris Vineam tuam, non colliges remanentes racemas, sed cedent in usus Advene, Pupilli, ac Viduæ.

S. 3. Illud etiam accedit, quod in libro Ruth cap. 2. legitur, Eam Socru sui Noemi dixisse Padam in A- grum & colligam Spicas, quæ supererint manus meten- tium, ubicumque elementis in me Parvifamilias reperero gratiam; Et paulo post in Agrum Booz ingressam, Spicas collegisse, ut sacra testantur Literæ: *Abiit itaque, & colligebat Spicas, post terga metentium: Cum vero percunctanti Booz, quanam illa esset Mulier, Moabitidem esse responderetur; nec deesset Mulier, Moabitidem esse responderetur; nec deesset qui testarentur, illam a primo mane ad eam usque horam Spicas collegisse: Audi (inquit) Filia, ne vadas in alterum Agrum ad colligendum, nec recedas ab hoc loco; sed jun- gere Puellis meis, & ubi messuerint, loquere: Mandavi enim Pueris meis, ut nemo molestus sit tibi: Præterea tantum pii Viri animus a contumeliis abstuit, ut eam non colligere tantum relinquit, sed & integras Spicas me- tere passus sit, jubens ea de causa Messoribus: *Etiamsi vobiscum metere voluerit, ne prohibeatis eam: Quare cum sese jam Ruth recepisset, tantamque frumenti copiam Socru suæ ostendisset acceptam; illa memoræ grato animo, collectas fruges Datori censuit referendas, inquitens: Sit benedictus qui miserus est tui.**

S. 4. Longa Nobis oratione uti necesse esset, si Sa- crorum Interpretum, si Juris quoque Consultorum sen- tentias ea de re afferre vellemus; ipsis diu, multumque perquirentibus, an veteri lege cessante, permittendarum Spicarum præceptum obsoleverit: An charitatis officiose monitum, vel potius justitiæ exigentis imperium fuerit. Si enim ex præcepto Divinæ Legis profunderet hæc pietas in Pauperes exercenda: quæsitio veluti ex præcep- to jure Muller in Agro Booz decedentes Spicas sibi vindicasset, nec ad eas obtinendas caute inita fuissent prudentiæ, & artis ingeniosa consilia.

S. 5. His consulto omissis, in id potissimum collimant nostræ Apostolicæ sollicitudinis partes, ut Agrorum Do- mini tanto commoti exemplo, nostrisque vocibus in- centis, Pauperes exigua hac ope fraudari non patiuntur. Meminerint, non humano labore, sed singulari Dei be- neficio, qui dat escam in tempore, uberes terræ fructus comparari, & copioso veluti fenore augeri quidquid in Pauperes pie erogatur. Quod quidem, cum sæpe in Sa- cris Paginis cautum sit, tum maxime pollicetur Deus Deuteronomio Spicas Pauperibus lato largientibus, in his verbis: *Ut benedicat tibi Dominus Deus tuus in omni opere manuum tuarum.*

S. 6. Injuncto tamen Apostolico muneri deesse vide- remur, nisi nostra etiam studia, & Officia ad Vos con- verteremus, Venerabiles Fratres, quibus solemne semper fuit, causam Pauperum, quæ Causa Dei est, omni ope, & conatu tueri. Ideoque major quo possimus paternæ charitatis sensu hortamur, & obtestamur, ut in ves- tram veluti clientelam suscipientes Pauperes, dignum pietate vestra zelum exhibeatis. Vestris primum vocibus, & exhortationibus, ac mandatis etiam in sin- gulis Diocesium vestrarum Parochiis inter Miserrimum so- lemnia evulgandis, commendetur Egenorum causa, ag- noscatque Populus, quam turpe, ac Christiano nomi- ni indecorum sit, messis jam absoluta, Pauperes ab Agri- cultibus amoveri. Potissimum vero intelligant Agrorum Domini, colligendarum Spicarum more immutato consilio sublatam fuisse in his locis, in quibus diuturno usu jam invaluerat, ibique restitui omnino oportere: Ubi ve- ro pia hæc consuetudo recepta adhuc non sit, pro viri- bus inducatur, in solatium Egenorum, qui gravi sal- tem, si non extrema laborant inopia, quique in diffi- ciliu temporum angustis magis, magisque consi- ciuntur.

S. 7. Demum Curatores Animarum in Populi au- res, animosque ingerant, certa non satis ratione consistere, an quod veteri lege cautum est, nova ab- rogatum sit: & an Pauperes quaesito ex præcepto jure, vel impetrato a misericordia beneficio, colligen- da.

PONT. A. II.

Exemplum ex Libro Ruth.

Pontifex hortatur Agros ad mi- sericordiam in pauperes.

Et hortam causam com- mendat Episcopi.

Item reli- quis anima- rum Pasto- ribus.

PONT. A. II.
 Dar. die 22. Maji 1742.

darum Spicarum libertate fruantur. Plura de hoc argu- mento subjicere non sinit evidens Cautæ: Sed afflictis Pauperum rebus solatium a respectu zelo, & pietate vestra polliciti, Apostolicam Vobis benedictio- nem ex animo impertimur. Datum Romæ, apud San- ctam Mariam Majorem die 22. Maji MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

LVII. DE DOGMATIBUS ET RITIBUS

Ab Italo-Græcis tenendis, atque servandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

ET SI Pastoralis Romani Pontificis vigilantia ad om- nes Christianos longissimis etiam Locorum inter- vallis distans, ac vitæ, rituum, & linguarum gene- ra inter se maxime differentes paterna charitate sese extendant, omnemque curam, ac studium adhibeat. ubique Terrarum Catholicæ Fidei integritas, Ecclesia- sticæ Disciplina nitet, probitasque morum, facta testis servetur; majoribus tamen Pontificis sollicitudinis stu- diis in eos intendit, qui in Ditione Ecclesiastica, & in reliquis Italiæ partibus, & Insulis adjacentibus sive orti, sive aliunde advecti Incolæ commorantur. Cum itaque factum sit, ut graustibus jam dudum per totum Orientem, tum barbaram infideliam immanitate, tum etiam Schismaticorum perfidia, plurimis ex Græcia, Epiro, Albaniam, aliisque Asia regionibus, ad Italiam, eique adjacentes Insulas, tanquam ad fidei, & tranquillitatis portum confluentes, ibidem Sedes, ac domicilia collocaverint, & tam ipsi, quam eorum Filii, Græcorum mores, instituta, ritus, & consuetu- dines a Græcis Progenitoribus sibi traditas studiose, enixeque servare pergant; ita tamen, ut debitam Ro- manæ Ecclesiæ obedientiam, ac devotionem omnino pro- fiteantur; hinc est, quod Nos, qui ineffabili Dei cle- mentia, meritis licet imparibus, ejus vicem gerimus in terris, apud quem non est Græcus, & Judæus, Bar- barus, & Scythæ, (omnes enim unum sunt in Christo Jesu), & Græcos, & Albanenses Græci Ritum, tam in Ditione nostra Ecclesiastica, & utraque Sicilia, quam in reliquis Italiæ partibus, & Insulis adjacentibus, in Die- cesi Latinorum Episcoporum volentes, specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes; omnia & singula, quæ laudabiliter provida Romanorum Pontifi- cum Prædecessorum nostrorum ordinatione Græcis, & Albanensibus præditis, tum quoad rituum Græcorum, sive consuetudinum observantiam; tum quoad privile- gia, immunitates, exemptiones, favores, indulta, & gratiis concessa, statuta, ordinata, indulta, & facta dignoscuntur, ut plenioris roboris firmitatem ob- tineant, eoque firmius, & stabilius libibata, incon- cussaque perdurent, quo sæpius sunt in genere, & specie Sedis Apostolicæ præsidio communita, per præsentis nostras Literas innovamus, confirmamus, & ap- probamus, illisque nostræ approbationis, confirmatio- nis, & innovationis robur adjicimus; ut iidem privi- legiis, immunitatibus, exemptionibus, indultis, gra- tiis, favoribus, perinde ac Clerici Latini tam Sæcula- res, quam Regulares, eorumque Ecclesiæ, Monasteria, & Bona in iisdem Locis, ubi Italo Græci commoran- tur, utuntur, potiantur, & gaudent, uti, potiri, & gaudere libere possint, ac valeant; ut privilegiis, & gratiis hujusmodi sibi concessis in Domino plene gau- dentes, in tranquillitate pacis quiescant, & per semitam mandatorum Dei gradientes, ferventiori erga Apostolicam Sedem devotione perseverent.

Causa hujus benedictio- nis, & con- firmationis Privilegio- rum quæsitio Græcis tam Sæcula- ribus, quam Regularibus a Sancta Sede concessis fuit.

Interpretum & Doctorum opinionibus variis.

Confirmatio & innovatio Contritio- nis Apo- stolicæ quoad Ita- lo-Græcos.

fam tam de ritibus ipsorum Græcorum, Albanensium, quam de eorundem Sacerdotum potestate, & Latino- rum etiam Præsulum, atque Parochorum jurisdictione, & auctoritate sæpe oborte sunt, & oborti solent qua- sitiones & controversiæ; Nos pro nostra Pastoralis officii sollicitudine, quantum in Nobis est, hinc malis oppor- tunum remedium adhibere, causasque omnes litium, jurgiorum, dissidiorum, contentionum, quaestionum, & controversiarum amputare, certamque super rebus hujusmodi tum præfatis Græcis, & Albanensibus Græ- ci ritus, tum Latinis Episcopis, & Parochis regulam, normam, & instructionem, cui potissimum sese in pos- terum conformare, & in singulis occurrentibus pubis, & casibus inhæere debeant, tradere cupientes omnia & quæcumque per eisdem Romanos Pontifices Præde- cessores nostros, ac præsertim Innocentium IV. Leonem X. Clementem VII. Paulum III. Julium etiam III. Pium IV. & V. Gregorium XIII. Clementem VIII. & forsitan alios Romanos Pontifices circa memoratos Græcos, & Albanenses, eorumque ritus, & consue- tudines ordinata, & constituta fuisse comperimus, ut quo sæpius fideles ipsi illa perspiciant innovari, eo fer- ventius, ac promptius ad illorum observantiam exiten- tur; in aliis omnibus, præterquam in iis, quæ præsen- tibus nostris adversantur, confirmanda & innovan- da, nostroque auctoritatis munimine roboranda esse cen- semus, & confirmamus, atque innovamus, aliaque in- super Motu proprio, & ex certa scientia, maturaque deliberatione nostra, ac de Apostolicæ potestatis pleni- tudine, hac nostra perpetuo vultura sanctione, & Con- stitutione, dispositione, constituimus, ordinamus, decernimus, & declaramus, prout in Domino conspici- mus expedire.

S. I.

De Fide Catholica.

AC primo quidem cum Catholica Fides sit ejusmo- di, ut nisi eam quisque integram inviolatamque servaverit, salvus esse non possit, quæcumque credit, ac docet Sacrosancta Romana Ecclesia, ac omnia, & singula iidem Græci, & Albanenses Græci Ritum inte- gre, firmiter, indubitanter credere atque affirmare tenentur; prout in Sacra Oecumenica Synodo Florentina super unione Occidentalis, & Orientalis Ecclesiæ, definitum & declaratum fuit; & in professione Ortho- doxæ Fidei a Græcis Iustis Gregorii Pape XIII. Præde- cessoris nostri emittenda continetur, videlicet.

De Processi- one Sancti Spiritus, & Filioque.

I. Quod Spiritus Sanctus a Patre, & Filio æterna- liter est, & essentiam suam, summe esse subsistens habet ex Patre simul, & Filio, & ex utroque æterna- liter tanquam ab uno principio, & unica Inspiratione, procedit: Et quod ea Verborum illorum: *Filioque* ex- plicatio, veritatis declarandæ gratia, & imminente tunc necessitate, licite ac rationabiliter Symbolo fuit apposta. Et si autem Græci teneantur credere, etiam a Filio Spi- ritum Sanctum generari, non tamen tenentur in Sym- bolo pronuntiare; contraria tamen consuetudo ab Al- banensibus Græci ritus laudabiliter recepta est, quam ab iisdem Albanensibus, aliisque quibuscumque, in Ecclesiis, ubi ea viget, servari volumus; quin etiam a Græcis Presbyteris aliarum quarumcumque Regionum commorantibus in Italia, eisque Insulis adjacentibus, si ab Ordinariis Locorum, vel ob suspicionem hæresis, vel ob scandalum: vel ob aliam justam causam requisi fuerint, particulam illam: *Filioque* in Symbolo pronuntiare præcipimus, ac mandamus.

II. Item profiteri tenentur, tam in azy mo, quam in fermentato pane triticeo, Corpus Christi veraciter confici: & Sacerdotes in alteruto ipsum Domini Cor- pus conficere debere, unumquemque scilicet juxta suæ Ecclesiæ sive Occidentalis sive Orientalis consuetudinem.

De Purga- torio.

III. Item si vere poenitentes in Dei charitate de- cesserint, antequam dignis poenitentia fructibus de com- missis, & omnibus satisfecerint, eorum animas peni- turgatori post mortem purgari: & ut a penis hujus- modi releventur, professe eis Fidelium virorum suffra- gia, Missarum scilicet Sacrificia, orationes, & elemo- slynas, & alia pietatis officia, quæ a Fidelibus pro aliis Fidelibus fieri consueverunt secundum Ecclesiæ instituta.

ANNO 1742. De viâone beatificæ Sacrorum

IV. Illorumque animas, qui post baptismum susceptum, nullam omnino peccati maculam incurrun...

V. Illorum autem animas, qui in Actuali mortali peccato, vel solo originali decedunt, mox in infernum descendere, penis tamen disparibus puniendas.

VI. Item Sanctam Apostolicam Sedem, & Romanam Pontificem in universum Orbem tenere primatum, & ipsum Pontificem Romanum Successorem esse Beati Principis Apostolorum, & verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesie Caput, & omnium Christianorum Patrem, & Doctorem existere, & ipsi in Beato Petro pacificandi, regendi, & gubernandi universalem Ecclesiam a Domino Nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse, quemadmodum etiam in actis Oecumenicorum Conciliorum & in Sacris Canonibus continetur.

VII. Cetera item omnia, quæ a Sacris Canonibus, & Oecumenicis Conciliis, ac præcipue a Sacrosancta Tridentina Synodo, & a Gregorio XIII. Prædecessore nostro in professione prædicitæ Orthodoxæ Fidei a Græcis emittenda, tradita, desinita, & declarata fuerint, indubitanter recipere, ac profiteri debent, simulque contraria omnia, & Schismata, atque hæreses quascunque, a Sancta Catholica, & Apostolica Ecclesia Romana omnium Ecclesiarum Matre, & Magistra damnatas, rejectas, anathematizatas, pariter damnare, rejicere, anathematizare, & abjurare omnino tenentur.

§. II.

De Sacramento Baptismi, pueris baptizatis, ritusque in Baptismo suscepti mutatione.

I. PRESBYTERI Græci baptizatos Chrismate in fronte non confingunt; & ideo ab ipsis in ordine baptisimi apud eorum Euchologio præmittantur, quæ sequuntur post illa verba, & id est: hoc est: ubi post orationem etc. ubi habetur forma hujus confirmationis, usque ad illa: Postea facit sacerdos figuram crucis etc.

II. Cum Presbyteris Græcis in Euchologio hæc Baptisimi forma præscribitur: Baptizatur Servus Dei Nominis Patris, & Filii, & Spiritus Sancti: quæ latine forma: Ego te baptizo in nomine etc. æquivalere: triaquis aquæ immersione, seu aspersione in eo conferendo utantur, non sunt his super rebus a Latinis Locorum Ordinariis inquietandi.

III. Eth Græcis in Regno Cyprî commorantibus Innocentius IV. Prædecessor noster olim injunxit, ut in unctionibus, quæ circa Baptisma sunt, morem Ecclesie Romanæ teneant, & observent; Si tamen Presbyteri Albanenses ritum unguendi pectus, & dorsi medium, aures, pedes, atque manus, in Euchologio descriptum servare voluerint, ubi non est contraria consuetudo, non sunt impediendi.

IV. Ritum autem, seu consuetudo, quam habere dicuntur Græci Orientales, unguendi per totum baptizandum corpora, si alibi tolli, vel removeri sine scandalo non potest, cum sine hæc, sive non, quantum ad baptismi efficaciam, vel effectum, non multum referat, in istdem toleretur.

V. Nec referat etiam utrum frigida, vel calida aqua baptizent, cum in utraque Baptisimum habere patem baptizant. VI. Si eadem Ecclesia infantes utriusque Ritus baptizant, Græcus Parochus Subditis suis aqua per ipsum Græco more benedicta rite Baptisimum confert; ac propterea molestiam non est, si non utatur aqua baptismali, quæ a Parochis Latinis juxta morem Romanæ Ecclesie adhibetur: Curent tamen Ordinarii, ut adit aqua baptismalis latine consecrata, quam omnino (præter casum urgentis necessitatis) Sacerdos Latinus adhibeat, quoties ei occurrunt Latinos pueros ad Baptisimum excipere.

VII. Cum administratio Sacramenti Eucharistie; quod in Baptismo, sub una, vel sub utraque specie Infantibus in Baptis-

mo, & Pueris in Missa solent Græci exhibere; nihil contra Orthodoxam fidem, bonoque mores continet (dummodo idem Græci credant, firmiterque teneant, communionem hujusmodi non esse necessariam ad salutem, & Baptisimum sine communione valide, ac licite posse ministrari); quia tamen ad decemiam, & reverentiam Sacramenti magis expedit, si illud eisdem denegerit; propterea ne Græci, vel Albanenses Græci Ritus Eucharistie Sacramentum sub una, vel sub utraque specie Infantibus rationis usu carentibus in Baptismo, nec Pueris in Missa ministrent, interdiximus, ac prohibemus.

VIII. Infantes nati ex Patre, & Matre Græcis, ritu Græco, nisi aliter Parentes, accedente Ordinarii consensu, voluerint, baptizari debent.

IX. Nati vero ex Patre Latino, & Matre Græca, Latinis sunt coremonis baptizandi; Proles enim sequi omnino debet Patris Ritus, si sit Latinus.

X. Si vero Pater sit Græcus, & Mater Latina, liberum erit eidem Patri, ut Proles, vel ritum Græco baptizetur, vel etiam ritu Latino, si Uxor Latina prævaluerit, id est si in gratiam Uxoris Latinæ, consenserit Græcus Pater, ut Latino ritu baptizetur.

XI. Infantes ad ejus Parochi jurisdictionem pertinent, cujus ritu sunt baptizati, cum per Baptisimum sit suscepti ritus Græci, vel Latini professi; itant ad Latinum ritum spectant qui Latinis coremonis baptizati fuerint; qui vero ritu Græco Sacramentum Baptismi susceperint, in Græcorum numero sint habendi; adeoque si ante usum rationis deciderint, a proprio coremo ritu baptizati sunt, Parochi, & in propria Parochia sunt jure communi sepeliendi, nisi his Baptismus collatus fuerit, vel ob gravem necessitatem, cum nimirum morti proximi fuerint, nec haberi potuerit proprii Parochi, vel ritus copia, vel ex dispensatione Apostolica, cum videlicet facultas data fuerit, ut Latine quidem baptizetur, sed in suo ritu Græco permanent; in his enim casibus non censentur a proprio, ad alium ritum transisse. Post usum autem rationis idem dicendum; nisi quis in alieni ritus Ecclesia sepeliri cupiat; si quis enim Græco ritu baptizatus, in Latina Ecclesia sepulturam eligat, juris regulæ sunt servandæ: nimirum cadaver extra propriam Parochiam a proprio Parochi esse associandum, quarta funerali ei minime immittenda, & ubi tumulandum est cadaver, ibi a Parochi illius Ecclesie, sive Latine, sive Græcæ sunt exequi celebranda.

XII. Quando vero Infantibus prædicitis, seu etiam adultis, exequia ritu Græco, & in Ecclesia Græca, ut præsertim, jure communi sunt celebranda, tunc nullum jus habet Latinus Parochus interferendi cum Græco Parochi, nec partem aliquam Stola percipiendi; similiter nullum jus competit Parochi Græco, quando exequia in Ecclesia Latina, & per Latinum Parochum sunt peragenda; sed servanda sunt utrobique Statuta de juribus Parochorum circa sepulturam eorum, qui ad propriam Parochiam spectant.

XIII. Quem ritum semel in baptismo sunt professi, sive Latinum, sive Græcum, in eo instituti, & educari debent, nec ad alium possunt transire, si Latinum semel susceperint; ritum enim Latinum propter suam præstantiam, eo quod sit ritus Sanctæ Romanæ Ecclesie omnium Ecclesiarum Matris, & Magistræ, sic supra Græcum ritum prævalere, maxime in Italicis regionibus, ubi Latinis Episcopis Græci subjequi sunt, ut non modo ab ipso ad Græcum transitus nullatenus permittatur; verum etiam a Græcis semel assumptus, absque Apostolica dispensatione deseri nequeat.

XIV. Quod si infans Græcum ritum in Baptismo susceperit, tunc requirendus est primus Patris Græci consensus, deinde Episcopi Latini licentia, ut possit Mater Latina Filium suum Græco baptizatum ad Latinas coremonias traducere. Adultis autem, si quidem sunt Ecclesiastici, in quocumque Ordine minori, vel etiam majori constituti, Seculares, vel Regulares, a Ritu Græco ad Latinum sine expressa Sedis Apostolicæ licentia transire non liceat; si Laici, ut ad ritum Latinum transire possint, Episcopus Diocæsanus pro sua prudentia permittere valeat; Non tamen Communitati Græcorum, sive Albanensium hujusmodi, sine Sedis Apostolicæ licentia, sed solum privatis personis, a reata univ ersumque necessitate,

§. III.

PONT. A. II.

§. III.

De Sacramento Confirmationis.

EPISCOPI Latini Infantes, seu alios in suis Diocæsis baptizatos a Presbyteris Græcis absolute Chrismate in fronte confignatos confirmant; cum neque per Prædecessores nostros, neque per Nos Græcis Presbyteris in Italia, & Insulis adjacentibus, ut in infantibus baptizatis Sacramentum confirmationis conferant, facultas concessa sit, aut concedatur; quinimo usque ab anno 1595. a sel. rec. Clemente VIII. Prædecessore nostro fuit Presbyteris Italo-Græcis expresse interdicitum, ne baptizatos Chrismate confirmant.

II. Secus sub conditione, & cum cautela eos confirmare debent, de quibus verosimiliter dubitari potest, utrum ab Episcopis Græcis ordinem Baptismi juxta eorum Euchologium serventibus, fuerint baptizati.

III. Idem dicendum, si Episcopus Latinus ex dispensatione Apostolica Græcum aliquem ordinaverit, qui a Presbytero Græco in Italia, vel adjacentibus Insulis fuerit baptizatus, nec constat, illum ab aliquo Episcopo, sive Latino, sive Græco, chrismate in fronte fuisse confignatum, debet nimirum illum antea absolute confirmare; sub conditione autem, si verosimiliter dubium esse possit, an ab Episcopo Græco fuerit baptizatus.

IV. Quamvis confirmari a simplici Sacerdote, cogendi non sint ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent: cum Sacramentum Confirmationis ejusmodi necessitatem non habeat, ut sine eo salvus quis esse non possit; monendi tamen sunt ab Ordinariis Locorum, eos gravis peccati reatu teneri, si cum possint ad confirmationem accedere, illam renunt, in scilicet Ecclesiarum ritus, quoad fieri potest, imitentur.

§. IV.

De Oleo Sancto Chrismatis, Catechumenorum, & infirmorum.

NON sunt cogendi Presbyteri Græci Olea Sancta, præter Chrismata, ab Episcopis Latinis Diocæsanis accipere, cum hujusmodi Olea ab eis in ipsa Oleorum, & Sacramentorum exhibitione, ex veteri ritu, conficiantur, seu benedicantur; nisi tamen contraria consuetudo introducta sit, quam servari volumus, ac mandamus. Chrismata autem, quod non nisi ab Episcopo, etiam juxta eorum ritum, benedici possunt, cogantur accipere.

II. Non audeant tamen ab Episcopis Græcis externis Schismaticis, seu Sanctæ Romanæ Ecclesie communionem non habentibus, illud accipere, vel eo uti.

III. Item abstineant Chrismata accipere a quocumque alio Episcopo Latino, seu Græco Catholico, præter suam Ordinariam Latinam, cuius jurisdictioni subiacent.

§. V.

De Sacramentis Pœnitentiæ, & extreme Unctionis.

NULLI per Sacerdotes, vel Confessarios, pro satisfactione pœnitentiæ, unctio aliqua solammodo injungatur.

II. Infirmis vero, juxta verbum Jacobi Apostoli, unctio exhibetur extrema.

III. Nec referat, utrum eadem Extrema Unctio per unum, vel plures per animum, vel utrum eadem Extrema Unctio modi viget consuetudo; dummodo credant, & asserant, illud Sacramentum, servata debita materia,

& forma, ab uno Presbytero valide, & licite confici.

IV. Idem Sacerdos materiam adhibere, formamque pronunciare respective debet; ac propterea, qui ungit, idem dicat formam respondentem, nec alius ungat, & alius formam pronuntiet.

V. In casu necessitatis Presbyteri Græci Catholici possunt Latinos absolvere, & utantur tamen forma absolutionis in Concilio Generali Florentino præscripta, postea vero, si voluerint dicant orationem illam deprecativam, quam pro forma hujusmodi absolutionis dicere tantum consueverunt.

VI. Extra vero casum necessitatis, si quos ex Presbyteris Albanensibus peritos, & ad confessiones omnium audiendas idoneos Ordinarius Latinus judicaverit, ut non solum Græcos, sed etiam Latinos ad se accedentes possint absolvere, id eorumdem Ordinarium prudentiæ, & arbitrio relinquatur.

VII. Sacerdotes quoque Conjugati, aliique, quibus Parochiarum cura, vel Ecclesiarum Parochialium regimen per Episcopos suos committitur, licite, & libere possint Parochiarum suorum confessiones audire, ipsique pœnitentiam injungere pro peccatis; quia cui licet, vel conceditur, quod est majus, competit quoque, nec negari convenit, quod est minus.

VIII. Ecclesiarum Parochialium regimini præficiant Ordinarii Latini, si habere possunt, eos, qui in Seminariis Italo-Græcorum erectis, altero quidem Panorimi, altero autem in Calabria in Oppido Sancti Benedicti Ullano, vel in Collegio Græcorum in Urbetrium ad minus annorum spatio versati sunt, studisque literarum incubere, dummodo cætera ad curam animarum exercendam requisita non desint, atque Episcopus ejusdem Seminarii Præsulis, seu respective Redoris literas exhibeat, quæ de recta eorum vita ratione, deque in Græcis, Latinisque scientiis progressu testimonium ferant.

IX. Liberum tamen sit ipsis Episcopis, Viros alios idoneos Coadjutores, & Cooperatores Parochis Græcis, si opus fuerit, adjuvare in audiendis confessionibus, & pœnitentiis injungendis, ac cæteris, quæ ad salutem pertinent animarum, ipsique in his per eorum Diocæses absque Sacerdotum ipsorum præjudicio, & gravamine, committere vicis suas, cum propter occupationes multiplices, & occasiones varias, possint contingere, ut nequeant per easdem Diocæses officium suum exequi per seipos.

X. Nunquam Monachis Græcis, seu Calogeris, Animarum cura committatur, nisi ex necessitate, vel alia justa causa.

XI. Presbyteri Sæculares Græci ex Albania, vel aliis Orientis partibus advinentes, abjuratis Schismate, & erroribus, atque in fide Catholica bene instructi, in Parochialibus, seu Curatis Ecclesiis Græcorum institui possunt.

XII. Tollendus abusus, ubi est, ut vir, atque uxoris simul, & eodem tempore eidem Presbytero confiteantur.

XIII. Aqua ex ritu Græco in die Epiphaniæ, vel primo die mensis benedicta, conservetur in Ecclesia, ut illa fideles adpergantur.

§. VI.

De Sacramento Eucharistie, & Missæ Sacrificio.

Sacerdotes ad pœnitentiæ Sacramentum frequenter accedant, ut cum Divinum Mysterium peracturi sunt, nulli coram Deo crimini sint obnoxii; sed cor habeant omni pravitate vacuum, mundum, quoad fieri potest, ac purum; Indignum enim, ac auribus plane horrendum est, ut qui animum habet aliquo scelere lædatur, Sanctum Sacrorum impuris manibus contredet, & placare Deum attemptet, qui in peccatis existens, ipsius Dei furor, & iracundiam provocat.

II. Item permittitur eisdem, facta jam consecratione, antequam Sacerdos communicet, juxta ritum in Liturgia præscriptum, aquam serventem, seu tepidam in Sacrum Calicem infundere.

III. Tollatur abusus tundendi, vel etiam miscendi Sacro Oleo, ac iterum coquendi, vel alias exlicandis species Sacramenti Sacre Eucharistie Feria quinta Cæne Domini, ut deinde illud asserent.

§. IV.

Prohibentur Græci, ne Infantibus in Baptismo

De recipiendis, & rejiciendis ceteris, quæ in Euchologio descriptum sunt, in quibusque Sacris Romanæ Ecclesie

De recipiendis, & rejiciendis ceteris, quæ in Euchologio descriptum sunt, in quibusque Sacris Romanæ Ecclesie

De recipiendis, & rejiciendis ceteris, quæ in Euchologio descriptum sunt, in quibusque Sacris Romanæ Ecclesie

De recipiendis, & rejiciendis ceteris, quæ in Euchologio descriptum sunt, in quibusque Sacris Romanæ Ecclesie

PONT. A. II. nec Pueris in Missa Sacramentum Eucharistie ministrant.

Proles Parente utroque Græco progenita Græco ritu baptizetur, Latine baptizetur infans ex Patre Latino, & Matre Græca, matris Græcæ ritum autem Græco Latine rite baptizetur.

Idem dicendum si Episcopus Latinus ordinem Græcum ab Episcopo Græco susceperit, de quo non constat, utrum sit legitime confirmatus.

Continuatio simplici Sacerdoti cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent.

Continuatio simplici Sacerdoti cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent.

Continuatio simplici Sacerdoti cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent.

Continuatio simplici Sacerdoti cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent.

Continuatio simplici Sacerdoti cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent.

Continuatio simplici Sacerdoti cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent.

Continuatio simplici Sacerdoti cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent.

Continuatio simplici Sacerdoti cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent.

Continuatio simplici Sacerdoti cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent.

Continuatio simplici Sacerdoti cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent.

Continuatio simplici Sacerdoti cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent.

Continuatio simplici Sacerdoti cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent.

Continuatio simplici Sacerdoti cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent.

ANNO 1742. Qui ungit idem formam professur Sacramentum.

Forma absolutionis in Concilio Florentino præscripta, postea vero, si voluerint dicant orationem illam deprecativam, quam pro forma hujusmodi absolutionis dicere tantum consueverunt.

Extra necessitatis casum presbyteris, & arbitrio Ordinarii relicto, ut absolverent, Albanenses Latino-rum etiam confessiones audire possunt, licite, & libere possint Parochiarum suorum confessiones audire, ipsique pœnitentiam injungere pro peccatis; quia cui licet, vel conceditur, quod est majus, competit quoque, nec negari convenit, quod est minus.

Sacerdotes Conjugati, aliique, quibus Parochiarum cura, vel Ecclesiarum Parochialium regimen per Episcopos suos committitur, licite, & libere possint Parochiarum suorum confessiones audire, ipsique pœnitentiam injungere pro peccatis; quia cui licet, vel conceditur, quod est majus, competit quoque, nec negari convenit, quod est minus.

Ecclesiarum Parochialium regimini præficiant Ordinarii Latini, si habere possunt, eos, qui in Seminariis Italo-Græcorum erectis, altero quidem Panorimi, altero autem in Calabria in Oppido Sancti Benedicti Ullano, vel in Collegio Græcorum in Urbetrium ad minus annorum spatio versati sunt, studisque literarum incubere, dummodo cætera ad curam animarum exercendam requisita non desint, atque Episcopus ejusdem Seminarii Præsulis, seu respective Redoris literas exhibeat, quæ de recta eorum vita ratione, deque in Græcis, Latinisque scientiis progressu testimonium ferant.

Liberum tamen sit ipsis Episcopis, Viros alios idoneos Coadjutores, & Cooperatores Parochis Græcis, si opus fuerit, adjuvare in audiendis confessionibus, & pœnitentiis injungendis, ac cæteris, quæ ad salutem pertinent animarum, ipsique in his per eorum Diocæses absque Sacerdotum ipsorum præjudicio, & gravamine, committere vicis suas, cum propter occupationes multiplices, & occasiones varias, possint contingere, ut nequeant per easdem Diocæses officium suum exequi per seipos.

Nunquam Monachis Græcis, seu Calogeris, Animarum cura committatur, nisi ex necessitate, vel alia justa causa.

Presbyteri Sæculares Græci ex Albania, vel aliis Orientis partibus advinentes, abjuratis Schismate, & erroribus, atque in fide Catholica bene instructi, in Parochialibus, seu Curatis Ecclesiis Græcorum institui possunt.

Tollendus abusus, ubi est, ut vir, atque uxoris simul, & eodem tempore eidem Presbytero confiteantur.

Aqua ex ritu Græco in die Epiphaniæ, vel primo die mensis benedicta, conservetur in Ecclesia, ut illa fideles adpergantur.

Sacerdotes ad pœnitentiæ Sacramentum frequenter accedant, ut cum Divinum Mysterium peracturi sunt, nulli coram Deo crimini sint obnoxii; sed cor habeant omni pravitate vacuum, mundum, quoad fieri potest, ac purum; Indignum enim, ac auribus plane horrendum est, ut qui animum habet aliquo scelere lædatur, Sanctum Sacrorum impuris manibus contredet, & placare Deum attemptet, qui in peccatis existens, ipsius Dei furor, & iracundiam provocat.

Item permittitur eisdem, facta jam consecratione, antequam Sacerdos communicet, juxta ritum in Liturgia præscriptum, aquam serventem, seu tepidam in Sacrum Calicem infundere.

Tollatur abusus tundendi, vel etiam miscendi Sacro Oleo, ac iterum coquendi, vel alias exlicandis species Sacramenti Sacre Eucharistie Feria quinta Cæne Domini, ut deinde illud asserent.

Nulli per Sacerdotes, vel Confessarios, pro satisfactione pœnitentiæ, unctio aliqua solammodo injungatur.

Infirmis vero, juxta verbum Jacobi Apostoli, unctio exhibetur extrema.

Nec referat, utrum eadem Extrema Unctio per unum, vel plures per animum, vel utrum eadem Extrema Unctio modi viget consuetudo; dummodo credant, & asserant, illud Sacramentum, servata debita materia,

& forma, ab uno Presbytero valide, & licite confici.

Idem Sacerdos materiam adhibere, formamque pronunciare respective debet; ac propterea, qui ungit, idem dicat formam respondentem, nec alius ungat, & alius formam pronuntiet.

In casu necessitatis Presbyteri Græci Catholici possunt Latinos absolvere, & utantur tamen forma absolutionis in Concilio Generali Florentino præscripta, postea vero, si voluerint dicant orationem illam deprecativam, quam pro forma hujusmodi absolutionis dicere tantum consueverunt.

Extra vero casum necessitatis, si quos ex Presbyteris Albanensibus peritos, & ad confessiones omnium audiendas idoneos Ordinarius Latinus judicaverit, ut non solum Græcos, sed etiam Latinos ad se accedentes possint absolvere, id eorumdem Ordinarium prudentiæ, & arbitrio relinquatur.

ANNO IV. Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, quod pro Infirmis asservatur, singularis octo diebus, aut saltem quindecim renovetur.

V. Non asservetur idem Sacramentum toto anno; si tamen asservatum fuerit, in fine anni fumatur.

VI. In celebratione Solemni, & aliarum Missarum, & de hora celebrandi eas, dummodo in confessione, vel consecratione formam verborum a Domino expressam, & traditam observent, & celebrando non transgrediantur horam nonam, suam sequi consuetudinem permittantur: ita tamen, ut jejuni lex de unica comestione in die religiose servetur; & si alicubi viget consuetudo producendi jejunium cum Missa usque ad vespem, minime aboleatur, sed in suo robore ac firmitate permaneat.

VII. Si inter Græcos, qui in Italia, & Insulis adjacentibus degunt, viget abusus, quem in Orientalibus regionibus vigere perhibent, ut Monachi Eucharistiæ particulam suspensam ad collum, vel aliter eorum deserant, necnon in privatis Domibus, ubi eos commorari contingat, retineant, ut eo auxilio freti, liberi a quibuscumque periculis evadant; vel cum in longiora itinera se committant, ea reſici valeant; eum omnino abolere volumus, & expresse mandamus: præſtatique Monachis, ne id in posterum facere audeant, severissime prohibemus. Obsequium enim, ac reverentia, qua singuli Fideles Augustissimum hoc Sacramentum prosequi debent, non patitur, ut privatim ac lateant, cujuslibet arbitrio & voluntate, domi illud retineatur, aut in itineribus, ac peregrinationibus asportetur.

VIII. Cum in Parochialibus Ecclesiis ipsorum Græcorum, ex antiquissimo, & hædenu servato ritu, non nisi semel in die per unum Sacerdotem celebrare liceat, permittitur quidem Presbyteris Græcis suum, si vestitus fuerit, morem hæc in parte servare: Interdictum autem demum a Latinis Sacerdotibus, ne Missas, & alia Divina Officia in dictis Græcorum Ecclesiis, & super eorum Altariis celebrandi, & prohibetur Sacerdotibus Græcorum aliorum Altarium, Ecclesiarumque defectus, & nisi ex res Latini in Parochia Græci consensu, quem nullatenus hujusmodi in casibus negare possit, celebrant.

IX. Quia tamen ipsi Græci, & Albanenses Presbyteri Nobis humillime supplicaverunt, ut sibi liceat pro Sacerdotum numero plures in die in suis Ecclesiis Missas celebrare: Nos ipsorum precibus annuere volentes, per præſentes nostras concedimus, ac indulgemus, ut in suis Parochialibus, vel alii Ecclesiis, præter Altare Majus, alia etiam minor Altaria, seu Cappellas, Sacris Indumentis Græcorum, seu Latino-rum more, ornata, seu ornatas, erigant, in quibus Altaria, vel Græci Presbyteri respectiva suo quisque ritu celebrare valeant.

X. Cum in Sacro Generali Florentino Concilio præscriptum sit, ut unusquisque Sacerdos Eucharistiæ juxta Ecclesiæ suæ ritum, sive Latinæ, sive Græcæ, in azymo, seu fermentato conficere debeat, vetitumque a Summis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, ne Latinus Sacerdos Græco ritu, aut Græcus Latino utatur; districtius inhiemus, etiam sub penis perpetuæ suspensionis a Divinis, ne Presbyteri Græci Latino more, & Latini Græco ritu, sub quo-vis licentiarum, & facultatum Missas, & alia Divina Officia, Græci Latino more, & Latini Græco ritu celebrandi, ab Apostolica Sede, vel ejus Legatis, ac etiam Majori Pœnitentiario pro tempore existente obtenturam prætextu, Missas, & alia Divina Officia celebrare, vel celebrari facere præsumant.

XI. Eadem quoque ratione, tam ubi sunt duæ Parochiæ, Latina altera, & altera Græca, quam in una eademque Parochiali Latino-rum, vel etiam Græcorum Ecclesia, in qua, ut præmittitur, præter Altare majus, quod pro solis Græcis Sacerdotibus erectum est, minoræ quoque Altaria pro Latino-rum Sacerdotum usu extracta conspiciuntur, statimur, & decernimus, ut neque Latinus Parochus Pyxidem in Chybro cum Particulis sub specie fermentati pro communione Græcorum, neque Parochus Græcus sub specie azymi pro communione Latino-rum, in quocumque Ecclesiæ suæ Altari retineat; sed unusquisque Sacerdos non nisi in suo fove Græco, sive Latino ritu Eucharistiæ Fidelibus porrigere debeat.

XII. Ne Laici autem Latini communionem a Gra-

ciis Presbyteris sub specie fermentati recipiant, prohibemus omnino, & interdiciamus.

XIII. Græcis tamen Laicis permittimus, ut ubi Parochiam Græcam non habent, possint, si velint, in Ecclesia Latina Eucharistiæ sub specie azymi a Latinis Sacerdotibus sumere.

XIV. Quod si in Locis, in quibus Græci, & Latini simul moram trahant, & sunt utraqueque Ecclesiæ, Latini quidem in fermentato, & Græci in azymo Sacram Eucharistiæ quandoque sumere soleant; si quidem hæc consuetudo sine Populi offensione, antinomique commotione removeri non potest, Ordinarii curam suam suavissimis modis impendant, ut Latini semper in azymo, Græci autem, ubi propriam Parochiam habent, in fermentato communicent.

XV. Ut autem iidem Laici Græci Eucharistica sub utraque specie communione reſici valeant, permittimus, in illis dantaxat Locis, in quibus ejusmodi ritus introduendus est, & ad præſentem usque diem servatur, ac viget: ita tamen, ut sub altera tantum specie totum, atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi firmiter credant, ac propterea, quoad fructum attinet, nulla gratia ad salutem necessaria eos fraudari, qui unam speciem solum accipiunt: ubi vero præſatus ritus consuetudine hædenu receptus non est, Episcopus, quorum jurisdictioni Græci subſcribitur, curæ sit, ne in posterum admittatur.

XVI. Volentes autem speciem ipsi Græci, & Albanensibus Presbyteris gratiam facere, tenore præſentium, ut tempore jejuniis quadragesimalis, quo, exceptis Dominicis Sabbatis, & nonnullis solemnioribus festivitibus, ex antiquo more, non nisi Missa præſanctificatorum celebratur, Græci, & Albanenses præſanctificati, servato tamen, nec prætermisso in Parochialibus Ecclesiis præſanctificatorum ritu, in aliis Altaribus, seu Ecclesiis, sive Capellis, pro sua, ac Fidelium Populorum devotione, Missas integras quibuslibet hebdomada diebus, ac præſertim cum dies Festi de præcepto Latine Ecclesiæ occurrunt, quos observare tenentur, excepto postremo majoris hebdomadæ triduo, celebrare possint, & valeant, concedimus, & indulgemus.

XVII. Si Græci velint accipere Altaria portatilia ab Episcopis Latinis consecrata, bene erit; si minus tolerentur eorum antimenſa, sive Throni, super Altaria lapidea ponendi, cum celebrant.

XVIII. Corporalia ut Latini habeant, nisi Thronis etiam pro corporalibus utantur.

XIX. Latini Presbyteri Latino ritu in Græcorum Catholicorum Ecclesiis celebrantibus, si careant proprio Altari portatili-lapideo, super Antimenſis, seu Thronis Græcorum Sacram facere non licet.

XX. Unusquisque Sacerdos in aureo, vel argenteo solum, aut saltem flammeo Calice sacrisceat, habens Thronos, seu Corporale de lino, candidum, & nitidum, & Altare mundis vestimentis operatum, & nitidum paratu-ornatum.

XXI. Mulieres autem servire ad Altare non audeant, sed ab illius ministerio repellantur omnino.

§. VII.

De Sacramento Ordinis.

I. Romani Pontifices Prædecessores nostri necessitatibus Italo-Græcorum occurrere volentes, ut commode possent a proprii ritus Præſulibus ad Ordines promoveri, simulque caventes, ne si ab Ordinariis Latini ad Græcos Antistes in Græciam, vel Epirum, aut alias Orientis partes cum dimissis remitterentur, ad Schismaticos Episcopos pro ordinatione conſurgerent, constituerunt: Clemens quidem VIII. anno 1595. Romæ habendum esse Episcopum Græcorum Catholicorum, qui Græcos Episcopos Latinis Italiæ, & adjacentium Insularum subſectos Sacris Ordinibus initiaret: Clemens vero XII. anno 1735. ut Italo-Græcorum in utraque Sicilia commorantium commodis consuleret, alterum ejusdem Græci ritus Episcopum in Seminario Corfino a se in Calabria erecto, propter Græcorum hujusmodi Ordinationis, manere iussit, quorum lapidatissimum Institutum Nos quoque per præſentes nostras perpetuo valituras Literas confirmamus, & innovamus.

PONT. A. II.

Permittit Græcis Laicis, ut ubi propriam Parochiam non habent, possint, si velint, in Ecclesia Latina Eucharistiæ sub specie azymi a Latinis Sacerdotibus sumere.

Quod si in Locis, in quibus Græci, & Latini simul moram trahant, & sunt utraqueque Ecclesiæ, Latini quidem in fermentato, & Græci in azymo Sacram Eucharistiæ quandoque sumere soleant; si quidem hæc consuetudo sine Populi offensione, antinomique commotione removeri non potest, Ordinarii curam suam suavissimis modis impendant, ut Latini semper in azymo, Græci autem, ubi propriam Parochiam habent, in fermentato communicent.

Ut autem iidem Laici Græci Eucharistica sub utraque specie communione reſici valeant, permittimus, in illis dantaxat Locis, in quibus ejusmodi ritus introduendus est, & ad præſentem usque diem servatur, ac viget: ita tamen, ut sub altera tantum specie totum, atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi firmiter credant, ac propterea, quoad fructum attinet, nulla gratia ad salutem necessaria eos fraudari, qui unam speciem solum accipiunt: ubi vero præſatus ritus consuetudine hædenu receptus non est, Episcopus, quorum jurisdictioni Græci subſcribitur, curæ sit, ne in posterum admittatur.

Volentes autem speciem ipsi Græci, & Albanensibus Presbyteris gratiam facere, tenore præſentium, ut tempore jejuniis quadragesimalis, quo, exceptis Dominicis Sabbatis, & nonnullis solemnioribus festivitibus, ex antiquo more, non nisi Missa præſanctificatorum celebratur, Græci, & Albanenses præſanctificati, servato tamen, nec prætermisso in Parochialibus Ecclesiis præſanctificatorum ritu, in aliis Altaribus, seu Ecclesiis, sive Capellis, pro sua, ac Fidelium Populorum devotione, Missas integras quibuslibet hebdomada diebus, ac præſertim cum dies Festi de præcepto Latine Ecclesiæ occurrunt, quos observare tenentur, excepto postremo majoris hebdomadæ triduo, celebrare possint, & valeant, concedimus, & indulgemus.

Si Græci velint accipere Altaria portatilia ab Episcopis Latinis consecrata, bene erit; si minus tolerentur eorum antimenſa, sive Throni, super Altaria lapidea ponendi, cum celebrant.

Latini Presbyteri Latino ritu in Græcorum Catholicorum Ecclesiis celebrantibus, si careant proprio Altari portatili-lapideo, super Antimenſis, seu Thronis Græcorum Sacram facere non licet.

Unusquisque Sacerdos in aureo, vel argenteo solum, aut saltem flammeo Calice sacrisceat, habens Thronos, seu Corporale de lino, candidum, & nitidum, & Altare mundis vestimentis operatum, & nitidum paratu-ornatum.

Mulieres autem servire ad Altare non audeant, sed ab illius ministerio repellantur omnino.

§. VII. De Sacramento Ordinis.

Romani Pontifices Prædecessores nostri necessitatibus Italo-Græcorum occurrere volentes, ut commode possent a proprii ritus Præſulibus ad Ordines promoveri, simulque caventes, ne si ab Ordinariis Latini ad Græcos Antistes in Græciam, vel Epirum, aut alias Orientis partes cum dimissis remitterentur, ad Schismaticos Episcopos pro ordinatione conſurgerent, constituerunt: Clemens quidem VIII. anno 1595. Romæ habendum esse Episcopum Græcorum Catholicorum, qui Græcos Episcopos Latinis Italiæ, & adjacentium Insularum subſectos Sacris Ordinibus initiaret: Clemens vero XII. anno 1735. ut Italo-Græcorum in utraque Sicilia commorantium commodis consuleret, alterum ejusdem Græci ritus Episcopum in Seminario Corfino a se in Calabria erecto, propter Græcorum hujusmodi Ordinationis, manere iussit, quorum lapidatissimum Institutum Nos quoque per præſentes nostras perpetuo valituras Literas confirmamus, & innovamus.

PONT. A. II. Ne quis Clericus Sæcularis ritus Græci, quamvis alia sit idoneus moribus, scientia, & ætate, ad Sacros Ordines promovetur, nisi prius legitime conſuet, eum Ecclesiasticum Beneficium, vel Patrimonium, quod sibi ad vitam honeste sufficiat, pacifice possidere: ac propterea deficiente titulo Beneficii, per legitima documenta Ordinarium suum certiore redde-re debet de sufficienti Patrimonio, ut valeat Sacris Ordinibus initiari: loco autem dicti Patrimonii, nec Clericus Uxoris suæ dotem assignare præsumat, nec Ordinarius eam recipere audeat.

III. Quemadmodum etiam nemo ex Græcis, seu Albanensibus in Calabria, & Sicilia commorantibus ad sacra ministeria assumatur, qui trium saltem annorum spatio, Græcis, latinisque Literis non dederit operam in altero ex Seminariis Italo-Græcorum, vel in Collegio Græcorum in Urbe.

IV. Promovendi ad Sacerdotium, & Presbyteri, qui præſentibus fuerint Ecclesiarum Regimini, examinentur autem diligenter, si præcipue de Horis Canonicis, & Missarum Officiis secundum distinctionem temporum exigendis sint sufficienter instructi, ut ad hæc non nisi digni admittantur.

V. Sacerdotes, & quicumque sunt in Sacris Ordinibus constituti, Horas Canonicas more suo dicant: & priusquam Missam celebrent, Officium matutinale recitare curent.

VI. Episcopi Græci in Ordibus conferendis ritum proprium Græcorum in Euchologio descriptum servent, in quo, etsi nonnulli de Minoribus Ordinibus prætermitti videantur, eos tamen vel nunquam habuisse, vel eorum exercitium aliis Ordinibus esse adnexum iidem Græci affirmant.

VII. Inde tamen dubitationes quandoque oriri solent, quoniam nimirum Ordinis supplendi sint ab eo, qui primam ritum Græco aliquibus Ordinibus fuit initiatus, deinde ritu Latino ad reliquos est promovendus. Quas controversias ut de medio penitus tollamus, certamque tradamus regulam in posterum servandam, ita decernimus; si quis ritu Græco Clericus, & Lector tantum fuit initiatus, atque ex benignitate Sedis Apostolicæ obtinuit, ut Majores Ordines latinis consecraretur, tres minores Ordines omnes debet ritu Latino suscipere: Si vero, præter Lectoris Ordinem, ad Subdiaconatum etiam Græco ritu ascendit, & ex dispensatione eidem Apostolica facultas facta sit, cæteros Ordines ritu Latino suscipendi, antequam inter Diaconos cooptetur, & ex minoribus Ordinibus exordietur tantummodo supplere cogitur; cum per Subdiaconatum Græco ritu collatum, Acolythatum, & Officiarium recepisse censetur. Idem dicendum de eo, qui una cum reliquis inferioribus Ordinibus, Diaconatum, aut etiam Presbyteratum Græcæ suscepit, & Latino postea ritum ad Sacrum Presbyteratus respectivo Ordinem, aut Episcopatum promovendus sit, ex Apostolica concessione: nimirum Exorcistatus Ordinem in ipso, antequam Presbyter ordinetur, aut Episcopus consecratur, esse suppleendum.

VIII. Græci sine Literis dimissis Episcopi Latini, aut alii quicumque Ordinem recipiendum admittantur.

IX. Promoti ad primam Tonfuram, vel ad alium quencumque Ordinem sine Dimissis Latini Ordinarii, suspensi sint; & si suspensi in Sacris Ordinibus ministraverint, efficiant irregulares, sicut & Latini.

X. Super hujusmodi autem, & similibus irregularitatibus dispensandi facultatem a Sancta Sede Apostolica obtineri oportet.

XI. Non sunt admittendi Episcopi Schismatici sive pro Ordinibus, sive pro aliis Sacramentis conferendis, sed impediendi, quoad Sanctæ Sedis Apostolicæ de quorū veritate consulerent, & responsum habeantur.

XII. Quos vero communionem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ habere constitit, eis Pontificalia exercendi facultatem Ordinarii Latini in suis Diocesis libere concedere possunt.

XIII. Ordinati ab Episcopis Schismaticis alias rite ordinati, servata debita forma, recipiunt quidem ordinem, sed non executionem.

XIV. Præinde ipsi Ordinati ab Episcopis Schismaticis, correcti, vel emendati reconciliandi sunt, & absolvendi, cum penitentis salutaribus, dummodo

errores, si quos amplexi fuerint, sin minus Schisma Ordinatoris abirent in iudicio, vel publice, vel secreto pro qualitate facti.

XV. In ordinibus autem per eos alias rite susceptis ministrare non permittantur, nisi cum ipsis fuit per irregularitatem, hujusmodi occasione contracta, auctoritate Sanctæ Sedis Apostolicæ fuerit dispensatum.

XVI. Cum ex Ecclesiæ disciplina a Græcis olim recepta, promoti ad aliquem Ordinem Sacrum, si per aliquod temporis intervallum in eo non fuerint versati, ad altiore gradum ascendere non possint, quo nimirum Ordinandorum fides, morumque probitas eo temporis spatio cognosci valeat; qua lege Græci, seu Albanenses in Italia, & Insulis adjacentibus commorantes dubio procul tenentur: Nihilominus cum prædicti Græci, seu Albanenses Ordinarios suos, quibus subſcribantur, habeant Latinos, a quibus tanquam alieni ritus sacris ordinibus initiari prohibentur; ac prout cum Romanis, vel in Calabria, ubi sunt Episcopi a Sancta Sede Apostolica ad Ordinationem ritu Græco exercebant deputati, repetitis vicibus, non sine quamplurimis incommodis, & expensis, ad Sacros Ordines iuxta temporum intervalla suscipiendos sese conferre deberent, Nos, eosdem Græcos, seu Albanenses gratis, & favoribus prosequi, eorumque incommodis consulere volentes, de Apostolicæ plenitudine potestatis, præſatis Episcopis Græcis Romæ, & in Calabria pro tempore degentibus, licentiam, & facultatem impertimus, ut Græcos, seu Albanenses hujusmodi ex longinquis regionibus accedentes, qui Minoribus, sive Majoribus Ordinibus initiari cupiunt, ad omnes Ordines promovere in posterum valeant tribus diebus festivis, non autem continuis, sed aliquo temporis intervallo Anticulis ordinandi arbitrio separatis non servata Interſtitiorum lege, nec requisita ad hoc ab his, qui initiatur, suorum respective Ordinarium Latino-rum licentia, sive dispensatione.

XVII. At cum illis Græcis, seu Albanensibus, qui domicilium habent, seu alias commorantur in ea Provincia, in qua Episcopus ritus Græci, sive sacras Ordinationes exercere, ad quem propterea sine gravi incommodo per temporis intervalla accedere possunt, ab Interſtitiorum lege minime dispensamus, præterquam cum Alumnis, & Convictoribus ritus Græci Collegii Græci Urbis, & Italo-Albanensium, in Calabria, & Sicilia, si eorumdem Collegiorum necessitas, vel utilitas, arbitrio Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Administrantis, & Protectors præſati Collegii Græcorum Urbis, & Episcopi præſentis, seu Redoris utriusque Collegii Italo-Albanensium prædicti respective pro tempore existentium exegerit, ut præſati Alumnis, & Convictoribus absque temporis intervallo tribus diebus festivis, non tamen continuis, ut præſertim, ad Ordines promoventur; quo casu eos sic initiari posse, plenam facultatem facimus, atque concedimus.

XVIII. Illis autem, qui non servata Interſtitiorum lege, sunt hædenu bona fide ordinati, ex Apostolica benignitate etiam concedimus, ut in susceptis Ordinibus ministrare, & ad majores etiam servatis servandis ascendere, absque alia dispensatione valeant.

XIX. Quod tamen de ætate Ordinandorum a Sacrosancto Tridentino Concilio præſcriptum est, omnino servari volumus. Nullus proinde ex prædictis Græcis, seu Albanensibus ad Subdiaconatum Ordinem ante vigesimum secundum, ad Diaconatum ante vigesimum tertium, ac ad Presbyteratum ante vigesimum quintum suæ ætatis annum absque Apostolica dispensatione promovetur. Præſertim autem Græcorum Præſulum conscientiam oneramus, ut dignos dumtaxat, & quos literis, & his, quæ ad Ordines exercendos pertinent, bene instructos esse noverint, ad sacra ministeria assumant.

XX. Ut in Ordinibus conferendis quilibet ritum confuso, & commixto penitus tollatur, & unus ritus Antistes alterius ritus Clericos initiare in posterum minime valeat, sub perpetuæ suspensionis a Divinis penis prohibemus, ne Latinus quicumque Episcopus etiam subſectos suæ jurisdictioni Græcos, neque Græcos quilibet Antistes Latinos quovis prætextu, sine speciali Sedis Apostolicæ licentia, ad primam Tonfuram, vel illum Ordinem sive Minorem, sive Majorem promovere præsumat; alioquin tam Ordinans, quam Ordinatus, perpetuam, ut præſertim, suspensionem se subituros intelligant.

ANNO 1722. Prohibet Latinos ex Latinis progenitis, ac Latino ritu educati, qui continentiam profiteri nolunt, iuxta ritum Græcorum, sub spe retinendi Uxoribus, ad Sacros Ordines a quocumque Antistite quavis auctoritate fulgentem promoveantur; tam in locis, in quibus non sunt Populi, Græco ritu viventes, sed Latini, quam in Locis, in quibus sunt Populi, qui a Græcis antiquitus fuerint oriundi, seu a Græcis originem ducant, vel alias retroactis temporibus ritum Græcorum servaverint, seu apud illos, vel in eorum aliquibus Ecclesiis ritus hujusmodi ab antiquo hædenu fuerint observatus.

XXII. Cum iis tamen Italo-Græcis, qui ad hanc diem, vel propter antiquam consuetudinem, vel propter quædam sibi, ut ajunt, a Romanis Pontificibus prædecessoribus nostris concessa privilegia, quibus permittebatur Episcopis Latinis, ut Græcos sibi subiectos, vel ipsi ordinarent, seu ab aliis tam Græcis, quam Latinis Episcopis ordinari facerent, ab Episcopis Latinis bona fide, & absque dispensatione Apostolica, ad Clericalem Tonfuram, vel Minores, seu Majores Ordines sunt promoti, cum animo tamen proprium Græcorum ritum retinendi, & absque actuali Latini ritus in susceptis Ordinibus exercitio; per præsentis nostras hac vice tantum dispensamus, ut eis liceat in suo Græco ritu permanere, in eoque ad ultimos Ordines (dummodo per suum Ordinarium approbati fuerint) a Græco Episcopo promoveri: per easdem nostras expressè prohibentes, ne quod hujusmodi de cætero, vel a Græcis ipsis, vel a Latinis Episcopis, inconsulta Sanctæ Sede, attentetur.

XXIII. Insuper ut omnibus, circa præfatas Italo-Græcorum hujusmodi per Latinos Præsules ordinationes, controversiis, ac dubiis opportuna ratione obviamus, hac nostra Constitutione decernimus, & declaramus, quod si Episcopus Latinus, five Ordinarius, Italo-Græcis primam Tonfuram, vel Ordines Minores ritu Latino conferat, cum dispensatione Apostolica, ita ut ordinati ab illo in suo Græco ritu ministrare debeant, quod ex defectu Græcorum Præsulum per sedem Apostolicam concedi solet; licite possit idem Latinus Ordinarius literas dimissoriales Italo-Græcis hujusmodi a se, vel ab alio Latino Præsule, ut præmittitur, ordinatis concedere, ut ad Sacros Ordines Græco ritu, absque alia dispensatione Apostolica, promoveantur.

XXIV. Si vero absque Apostolica dispensatione Italo-Græcis hujusmodi a Latino Episcopo ad aliquos Ordines ritu Latino promoverentur, (id quod illicite tam ab Ordinate, quam ab Ordinatis heret, ut potest hujusmodi nostre Constitutioni contrarium), Græci Clerici hujusmodi sic Latino ritui alligantur, ut ab eo ad Græcorum redire amplius non liceat, sine Apostolica dispensatione; neque Latino Episcopo, seu Ordinario amplius fas sit Græcorum Clericum, a se, ut præmittitur, Latino ritu in minoribus Ordinibus constitutum, cum literis dimissorialibus ad Græcorum Antistitem remittere, ut ab eo ad Sacros Ordines Græce promoveatur, sine dispensatione Apostolica; sed debeat, illum potius, si quidem idoneum judicaverit, post obtentam absolutiorem a suspensione, vel ipse ritu Latino ordinare, vel ab alio Latino Præsule ordinari facere. A ritu enim Latino ad Græcorum, ut prædiximus, nec transire, nec redire fas est, absque dispensatione Apostolica.

XXV. Hinc eadem literæ dimissoriales potiori jure denegandæ sunt Italo-Græcis, qui quancumque baptizati ritu Græco, non modo primam Tonfuram, & Minores Ordines Latino ritu susceperunt; sed etiam Latine vixerunt, & postea ad Majores ordines ritu Græco pervenire cupiunt, nam Latini ritus semel assumptus, ut præfati sumus, absque specialis Sedis Apostolicæ auctoritate, deseri nequit: ut igitur Italo-Græcis hujusmodi ad ritum Græcorum redeant, indigent Apostolica dispensatione; ut vero ad Majores Ordines ritu Latino ascendant, dispensatione non indigent.

XXVI. Esti expetendum quæ maxime esset, ut Græci, qui sunt in Sacris Ordinibus constituti, castitatem, non secus ac Latini fervarent: Nihilominus, ut eorum Clerici, Subdiaconi, Diaconi, & Presbyteri Uxores in eorum ministerio retineant, dummodo ante Sacros Ordines, Virgines, non Viduas, neque corruptas, duxerint, Romana non prohibet Ecclesia. Eos autem, qui Viduam, vel corruptam

duxerint, vel ad secunda vota, prima Uxore mortua, convolarunt, ac Subdiaconatum, Diaconatum, & Presbyteratum promoveri omnino prohibemus.

XXVII. Præterea si quis Subdiaconus, Diaconus, Post Subdiaconum, vel Presbyter, post Sacram Ordinationem, Uxore mortua, aliam duxerit, vel si Uxorem non habebat, ducere præsumpserit, nedum excommunicationi latæ sententiæ poena, aliisque nostris, & Successorum nostrorum Romanorum Pontificum arbitrio indigendis, severissime punietur; verum etiam statim ab Ordine erit deponendus, & ab illegitima Uxore separandus. Matrimonium enim post recentis Ordines contractum, nullum irritumque declaramus.

XXVIII. Presbyter Græcorum conjugatus, antequam ad Sacrum Sacrificium, seu Sanctam Missam celebrandam accedat, vel per hebdomadam, vel per tri-dium ab Uxore curet abstinere.

§. III.

De Sacramento Matrimonii.

I. CURENT Ordinarii Locorum, ut Decretum Sacri Generalis Concilii Tridentini de reformatione Matrimonii veretur in linguam Græcam vulgarem, & in locis, & Parochiis Græcorum, & Albanensium, quoties expedire viderint, evulgetur, & publicetur.

II. Matrimonia inter Conjuges Græcos dirimi, seu divorcia, quoad vinculum, fieri nullo modo permittant, aut patiantur. Et si qua de facto præcederint, nulla & irrita declarantur.

III. Quia vero, secundum Apostolum, Mulier mortuo Viro ab ipsis est lege soluta, & nubendi cui vult in Domino liberam habet facultatem, secundas, & tertias, & posteriores etiam nuptias Græci non censendemus, sed illas tanquam legitimas, & validas approbent inter Personas, quæ alias licite de jure ad invicem Matrimonio jungi possunt.

IV. Secundo tamen nubentes Presbyteri nullatenus benedicant: nec ipsos Bigamos ad Sacros Ordines, sine speciali dispensatione Apostolica, promove-re liceat.

V. Et quoniam apud Græcos consueverunt contrahi matrimonia inter personas contingentes se, juxta eorum computationem, octavo gradu, qui secundum computationem, & distinctionem graduum, quam Latini faciunt, apud hos quartus habetur: ne id præsumatur deinceps, firmiter prohibemus; ac districte præcipimus, ut cum in ulterioribus gradibus licite matrimonia contrahantur, in prædicto quarto Cognationis, vel Affinitatis gradu copulari ulterius non præsumant; Statutum, quoad hoc, Generalis Concilii observantes.

VI. Item in cognationis spiritualis, quæ in Baptismo, & Confirmatione contrahitur, gradibus, servetur id quod in Tridentina Synodo definitum est. In Baptismo videlicet inter suscipientem, & Baptistam, & illius Patrem, & Matrem, necnon inter Baptistam, & Baptistam, Baptistatque Patrem, & Matrem tantum, cognationem contrahi; eamque rursus, quæ ex Confirmatione oritur, Confirmatorem, & Confirmatum, illiusque Patrem, & Matrem, ac Tenentem non egredi: omnibus inter alias Personas spiritualis hujus Cognationis impedimentis Matrimonii sublati.

VII. Maritus Latinus Uxoris Græcæ ritum non sequatur.

VIII. Latina Uxor non sequatur ritum Mariti Græci.

IX. Græcus Maritus potest, si velit, ritum Uxoris Latine sequi: Item Græca Uxor potest, si velit, sequi ritum Mariti Latini, post cupus obitum, ad ritum Græcorum redire nequeat.

X. Quod si nolit, unicuique Conjugum in suo ritu, Catholico tamen, manere permittatur.

XI. Matrimonium inter Maritum Latinum, & Græcam mulierem, Latine coram Parocho Latino contrahatur: Inter maritum vero Græcorum, & Mulierem Latinam, potest contrahi vel Græce coram Parocho Græco, duobus, vel tribus testibus præsentibus, vel Latine coram Latino, ubicumque Maritus Græcus voluerit.

XII. Eius autem loci, ac ritus Parochus debet assistere, ubi, & quo ritu matrimonium contrahitur.

PONT. A.II. assistere, ubi, & quo ritu matrimonium contrahitur.

§. IX.

Ritus Græcus qua ratione in Italia, & Insulis adjacentibus servandus: De Græcorum, seu Albanensium subjectione Episcoporum Latinorum jurisdictionis.

QUONIAM Orientalis Ecclesie ritus, utpote non minima ex parte a Sanctis Patribus profecti, vel a Majoribus traditi, sic animis Græcorum, aliorumque infuderunt, ut Prædecessores nostri Romani Pontifices satis, consultisque duxerint, ritus hujusmodi, qua in parte nec fidei Catholicæ adversantur, nec periculum generant animarum, aut Ecclesiasticæ derogant honestati, approbare fieri permittere, quam illos ad Romanarum cæremoniæ normam reducere; idcirco Græcis ipsis, & Albanensibus ritus Græci inter Latinos degentibus tam Prælati, Parochi, & Presbyteri Secularibus quam Regularibus, & Laici, ut suis ritibus, atque observantiis, five consuetudinibus uti, ac illos, & illas observare, Missasque, & alia Divina officia secundum eorum antiquam consuetudinem celebrare libere, ac licite possint, concedimus, & indulgemus. Nec super his a quoquam Latino Ordinario illos, vel illorum quemlibet molestari, vel inquietari permittimus: Inhibentes omnibus & singulis Prælati aliisque, ne quis ritus, & cæremonias Græcorum in Concilio Florentino, vel alias approbatas blasphemare, aut, reprobare, seu improbare audeat.

II. Sic vero dictis Græcis, & Albanensibus in suis ritibus permanere concessum esse, atque indulgenter declaramus, ut quæ a Fidelibus in Diocesi ubi ipsi habitant, universim, & sine ullo Personarum, ac rituum discrimine, juxta Sacros Canones servanda sunt, ad eadem etiam ipsi, non obstante rituum diversitate, obligati censeantur.

III. Quisimodum sunt in primis Kalendarii Gregoriani observatio, juxta quod idem Græci, & Albanenses tenentur universalis Ecclesie jejunia, & festa celebrare, ut, puta, jejunium quadragesimale, Pascha, Ascensionem Domini, Pentecosten, Natalem Domini, Circumcisionem, Epiphaniam, & cætera hujusmodi, quæ in Latina, & Græca Ecclesia æque celebrantur.

IV. Deinde Summi Romani Pontificis, & Ordinarii Loci in Missis, ac Divinis Officiis commemoratio; non Patriarcharum, neque Antistitem Orientalium, & quibus nulla est in Italia, & adjacentibus Insulis jurisdictionis: ubi tamen Græco Catholico Antistite, ex licentia Sedis Apostolicæ, vel Ordinarii Loci, Pontificali exercere permittitur, ejus quoque nomen juxta Græcorum morem post Summum Romanum Pontificem, & Ordinarium Loci commemorare liceat.

V. Tum subiectio omnibus, & singulis Romanorum Pontificum Constitutionibus, contra Solicitationes præsertim in Confessione editis, quæ in singulis Nationes universim vires suas extendunt, ac Latinos æque, ac Græcos sua amplitudine comprehendunt.

VI. Denum dies Festos de præcepto Latine, ubi degunt, Ecclesie servare tenentur.

VII. Ad observationem autem jejuniorum, & vigiliarum ejusdem Latine Ecclesie, si tota Loci illius Græcorum communitas, vel potior Latorum pars cum Parochis, & Presbyteris conjuncta induci possit, optinam esse; sique absque alia Sedis Apostolicæ dispensatione, arbitrio Ordinariorum relinquimus Latino-rum: Non tamen ad id cogi debent, si velint ritum suum in jejunii sequi; cum ipsis qualibet hebdomada feria quarta, & feria sexta, ut asseritur, soleant jejunare; neque privati personis fas sit, ubi Parochiam Græcam habent, ibi contra proprium ritum, Latino-rum more jejunia, & vigillas servare; sed omnes vel græce cum Græcis, vel latine cum Latinis jejunent: Ubi vero propriam Parochiam non habent, ibi libere, & licite possunt in omnibus latino ritum se servare, five Laici sint, five Presbyteri, excepto Græco ritu, qui in Missis, ac Divinis Officiis a Presbyteris est servandus.

VIII. Hinc ubi Parochiam Græcam habent, tolerandus est apud Græcos usus carnium die Sabbati, si Bullar. Rom. Bened. XIV. Tom. I.

sine scandalo fieri potest; in locis autem ipsorum, & inter eos tantum.

IX. Prohibentur tamen Græci suis Familis Latinis Fabricos vitios apponere, five die Sabbati, quando præfatis Græcis carnes comedere licet, five alio quocumque tempore, quo Latini debent ab illis abstinere; debent tamen enim Famili Græcorum latinum ritum servare tenentur.

X. Item tolerandum est, ut ad jejunium eodem die Sabbati in Quadragesima, excepto uno Sabbato Sancto, ex antiqua traditione, non teneantur, sed dumtaxat ad abstinentiam.

XI. In jejunii quoque bi-duanis, vel tri-duanis, vel alias a Diocesanis, vel in Jubilæis a Summo Pontifice Romano indictis, die Sabbati in eis comprehensus, vel præscriptus, in alium diem pro Græcorum plebe ab ipis Diocesanis Apostolica Auctoritate permittitur commutari.

XII. Verum quia pro parte dilectorum Filiorum Græcorum in Corsica habitantium Nobis super humillime preces portatæ fuerunt, ut Auctoritate Apostolica declararem, ipsos non teneri ad abstinentiam a piscibus sanguinem habentibus, oleo, & vino tam in Quadragesima, quam in quartis, & sextis Ferris, & in aliis anni jejunii, vel si ad abstinentiam hujusmodi tam ex præcepto, quam ex consuetudine Ecclesie Græcorum, ut Nobis exponitur, tenerentur, cum iis eadem auctoritate dispensare dignaremur, ut piscibus, oleo, & vino in dictis quartis, & sextis Ferris, & in Quadragesima, aliisque per annum occurrentibus jejunii, vel si ipsis liceret. Nos paternæ Pontificiæ charitatis, & quædam novit imbecillitates infirmorum sustinere, non immores, tam dictis Græcis in Corsica habitantibus, quam omnibus & singulis Albanensibus, & Græcis, qui in Italia, & Insulis adjacentibus commorantur, tenore præsentium, ut ad instar Latino-rum, in quorum Diocesis degunt, in memoratis Quadragesima, quartis, & sextis Ferris, & reliquis anni jejunii, vino, oleo, & piscibus casualium generis possint uti, concedimus & indulgemus. Atque Literas Clementis Papæ XII. Prædecessoris nostri in forma Brevis datas ad Abbatem & Monachos Monasterii Ordinis Sancti Basilii Magni Ritus Græci Orientalis Terræ Dimidii Jussu Panormitanæ Diocesis, pro Monachis Græcis, & Episcopis eorumdem Ordinis, & Ritus fundatis, quibus concessit, ut piscibus sanguinem habentibus libere, & licite nonnullis anni quadragesimis velci possint, non obstantibus ritus Græci ordinationibus, hac nostra Constitutione confirmamus, & roboramus.

XIII. Cum autem Sedi Apostolicæ semper curæ fuerit Græcorum ritum custodire, illiusque abolitionem nunquam intenderit, aut in animo habuerit: Hinc Nos Prædecessorum nostrorum exemplo, quantum cum Deo largiente possumus, conservationi ritum Græcorum intendent, neque expedire dicimus, neque facultatem facimus, ut Latini Ordinarii juxta ritum Latinum ad Sacerdotium promoveant aliquem Italo-Græcorum Diocesanum, qui Græcorum more baptizatus fuerit, atque etiam vixerat, ut scilicet Græcorum plebi Latino ritu ipse ministrans præsit: præsertim quia id Græcis plebis nullam utilitatem afferit, quibus magis acceptus Parochus esse solet, si eandem cum ipsis Ritum Græcorum colat, quam si Latinum sequatur.

XIV. Sed in Terris, seu Locis, & Casalibus Græcorum, & Albanensium, seu in quibus fuerint Græci, vel Albanenses, five sint indigenæ, five ex Græciæ Provinciis, & Insulis, vel ex Epiri, & Albaniam partibus, ut alias undequaque advenerint, Græco ritu præsentiarum usque viventes; ad illorum Ecclesiis, Græco ritu seu curam animarum exercendam, non Latini, neque viventes Latini orti Parentibus, aut latino more viventes, ad eundem Ritum Græcorum intuentur, sed Græci, vel Albanenses ritus Græci respectivè, Catholici tamen, & aliquo idonei, & sufficientes, atque alias qualitates a Sacris Canonibus habentes, five sint indigenæ, five in defectu indigenarum, etiam advenæ, ordinentur, & eorumdem Græcorum, seu Albanensium animarum curæ præficiantur.

XV. Cæterum ad tollendam omnem rituum commixtionem, & confusionem, Presbyteri, & Clerici Latini Ecclesiis Græcorum neque Missas celebrare, se immixtionem funebrius, nuptiis, ac Baptismis, & aliis Græcorum actibus publicis, & privatis interesse, non debent.

XVI. Cæterum ad tollendam omnem rituum commixtionem, & confusionem, Presbyteri, & Clerici Latini Ecclesiis Græcorum neque Missas celebrare, se immixtionem funebrius, nuptiis, ac Baptismis, & aliis Græcorum actibus publicis, & privatis interesse, non debent.

Tolerandus est apud Græcos usus carnium die Sabbati, si Bullar. Rom. Bened. XIV. Tom. I.

aut sese immiscere, nisi ad hęc specialiter per ipsos Gręcos vocati fuerint, audeant, vel pręsumant. XVI. Nec Presbyteri, & Clerici Gręci in Ecclesiis Latinorum, inconsulto Episcopo, cuiuslibet subiciuntur, vel eius in Spiritualibus Vicario Generali, Missas, & alia Divina officia cum solemnitatibus, & cantu celebrant. Ut autem pręfatus Episcopus, sive Vicarius Generalis, pręfatum licentiam rite concedere valeant, nulla pręfata necessitas pro causa requiritur, sed satis est, ut aliqua spiritualis utilitas inde speretur.

XVII. Cum inter Latinos, Gręcosque Clericos, in processionibus, sessionibus, aliisque Ecclesiasticis solemnitatibus, quas ex consuetudine, aut proprio arbitrio, & voluntate promiscuo usu peragere soleant, lites quandoque, & controversię quibus charitas, & mutua animorum concordia violatur, ob pręcedentem ordinem exoriantur, quia Gręci Latinis, & Latini Gręcis pręcipuum locum dare renuunt; has in posterum dirimere, atque amputare volentes, pręcipimus, ut in pręcedentibus huiusmodi, nisi consuetudo aliter obtineat, non attendatur ritus Gręci, & Latini diversitas, sed tempus Ordinationis, vel qualitas Ecclesiasticę dignitatis.

XVIII. Quia in Ecclesiasticis Gręcorum libris nonnulli errores irrepserunt, quibus primęvam Ecclesię Gręcę puritatem fraudate potissimum, ac dolo Schismaticorum corruptam esse, Orthodoxi dolent: Ideo Pastorem Latinorum Ordinariorum, in quorum Diocęsibus iidem Gręci, & Albanenses degunt, vigilantiam per pręsentes nostras literas excitamus, ut omni ope, & studio curent, non alios Gręcos ipsos, seu Albanenses tam Pręlatos, ac Presbyteros Sęculares, quam Regulares, Ecclesiasticis libris in Sacramentorum administratione, & Missis, Divinisque Officiis celebrandis uti, nisi iis, qui per Congregationem a Sancta Sede Apostolica emendationi librorum huiusmodi deputatam, correcti, typisque impressi fuerint.

XIX. Ita autem Gręcos, seu Albanenses in suo ritu, ut pręfertur, permanere, Gręcascę ceremonias custodire permittimus, ut Latinorum Episcoporum, in quorum Diocęsi degunt, iurisdictioni subiecti censentur. Itaque Gręci, seu Albanenses ritus Gręci, tam Ecclesiasticos, & Regulares, quam Laicos, in utraque Sicilia, vel aliis Italię partibus, Insuper quę adhibentur commorantes, cum suis Ordinarios Gręcos non habeant, non obstantibus quibuscumque exemptionibus, aliisque privilegiis dictis Gręcis, eorumque Pręlati, Rectoribus, Abbatibus, & aliis tam Sancti Basilii, & alterius Ordinis Regularibus, qui privatam vitam ducunt, nec in Congregatione sunt redacti, quam Sęcularibus, ac etiam Laicis Personis quocumque nomine nuncupatis, per fel. rec. Leonem X, Paulum III. Julium etiam III. & forsitan alios Romanos Pontifices, & Sedem Apostolicam, in genere, vel in specie hęcenus concessis, ac etiam iteratis vicibus approbatis, & in partibus; ita Latinis Ordinariis Locorum quę habitant, debent esse subiecti, ut ipsi Locorum Ordinarii quascumque eorundem Gręcorum, & Albanensium Ecclesiam, Monasteria, Prioratus, & alia Pia Loca, tam Sęcularia, quam cuiusvis Ordinis Regularia, eorumque Pręlatos, etiam Episcopales, Archiepiscopales, ac majori dignitate pręfulgeant, necnon Abbates, Rectores, Ministris, & qualvis alias eiusdem Nationis Personas in suis Civitatibus, & Diocęsibus consistentię, quoties opus fuerit, visitare, ac in illis suam Ordinariam iurisdictionem, plenamque, & omnimodam auctoritatem, in iis, quę Dei cultum, Sacramentorum administrationem, ac animarum salutem, hęcenumque extirpationem concernunt, exercere, & se quę libere, & licite valeant; reliquis ipsorum Gręcorum, & Albanensium, in Divinis celebrandis, aliisque ritibus a Sede Apostolica approbatis, necnon privilegiis, & gratiis Apostolicis intactis remanentibus: Nec ipsi Gręci: & Albanensibus Clericis, vel Laicis, eorumque Pręlati, Ecclesiis, Cęnobiiis, aut aliis piis Locis dictas exemptiones, seu privilegia in aliquo suffragari, sed illos omnes, & singulos Locorum, in quibus moram traxerint, Ordinariorum visitationi, correctioni, punitioni, iurisdictioni, & omnimodę auctoritati in pręmissis subesse, illisque tan-

quam Superioribus suis, suarumque animarum Pastoribus humiliter obedire.

XX. Ubi vero duo essent Episcopi ejusdem Loca a Sancta Sede Apostolica deputati, unus Latinus, alter Gręcus, (quemadmodum in Calabria partibus, & dem loco, in Sicilia olim fuisse perhibentur, & nunc in quibusdam partibus Gręci insulis existunt); Episcopus Latinus de Personis Ecclesiasticis, & Sęcularibus Gręcis, ac de iurisdictione Episcopi Gręci, vel aliis quibuscumque ad Episcopum Gręcum quomodolibet spectantibus, nullatenus se intromittere pręsumat; sed Episcopus Latinus Latinorum, Episcopus vero Gręcus Gręcorum dumtaxat curam, regimen, & iurisdictionem respective habeant, & exerceant. Id, quod de Episcopi Gręcis pro ordinatione Italo-Gręcorum, Romę, vel in Calabria per Sedem Apostolicam, ut supra diximus, constitutis, minime intelligendum esse declaramus: cum ii facultatibus Ordinariorum careant, nec quęquam ex iis, qui non sunt Alumni Collegii Gręcorum Romę, & Collegii Italo-Gręcorum, seu Albanensium in Calabria, ad primam Tonuram, aut ullum Ordinem sive Minorem, sive Majorem, nisi cum dimissionis sui Ordinarii, promovere valeant.

XXI. In Diocęsi, ubi Latini, & Gręci inhabitant, & solum Archiepiscopum, sive Episcopum Latinum Ordinarium habent, dictus Archiepiscopus, sive Episcopus, circa negotia, & causas dictorum Gręcorum, Vicarium Gręcum ipsi Gręcis gratum, vel per ipsos Gręcos eligendum (ex quo Gręcus Vir melius Gręcos mores novit, quam Latinus) ipsorum stipendio, & salario retinendum deputet; & in causis appellationis ad Metropolitanam, qui forsitan Gręcus non esset, dictus Metropolitanus similiter in dictis causis Judicem Gręcum deputare teneatur.

XXII. Ordinationes demum, & Instituta Regularia Sanctorum Patrum, de vita & statu Monachorum, ab Abbatibus, & Monachis Gręcis, qui in Italia, & insulis adjacentibus privatim degunt, necnon Regulam Monachorum Ordinis Sancti Basilii in Congregationem reducorum sunt professi, pręcipimus inviolabiliter observari; eosque omnes, & singulos iurisdictioni Ordinarii Latinorum subiectimus, mandantes insuper, ut quęcumque supra, circa rituum gręcorum observantiam, pręscripta sunt, adamussim exequantur.

XXIII. Salvis tamen, & in suo robore semper remanentibus privilegiis, quę a Summis Romanis Pontificibus Prędecessoribus nostris, Gregorio XIII. Sixto V., Clemente VIII., Paulo V., Urbano VIII., Innocentio X., Clemente XII., & forsitan aliis, tam Collegio Pontificio Gręcorum de Urbe, & Seminario Corsino in Calabria, quam Congregationi dilectorum Filiorum Monachorum Ordinis Sancti Basilii in Italia, concessa sunt, & indulta, quibus derogare non intendimus.

XXIV. His insuper, quę superius in quacumque parte Italo-Gręcis concessimus, indulgimus, declaramus, pręcipimus, ordinavimus, & interdiximus, seu prohibuimus, Gręcorum in Oriente sub propriis Catholicis Episcopis, Archiepiscopis, vel Patriarchis commorantium, & aliarum Christianarum Nationum quoruncumque Rituum a Sancta Sede approboratorum seu permissorum, iuribus quibuscumque, si quę illis de jure, vel ex consuetudine, vel alias quomodolibet legitime competant: aut Apostolicis Constitutionibus, vel Conciliorum Generalium, aut particularium, seu Congregationum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Decretis, quę super Ritibus Gręcorum, seu aliorum Orientalium emanarunt, ullo pacto pręjudicium, vel pręjudicium ullam quantumvis minimum illatum esse non intendimus; idque expressè declaramus, & pro declarato, & in qualibet huiusmodi nostre Constitutionis, seu dispositionis parte pro reposito haberi volumus, & mandamus.

§. X.

DECERNENTES pręsentes literas, & in eis contenta quascumque nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostre, seu quopiam alio defectu, notari, seu impugnari, aut alias quomodolibet in-

APPROBATIO.

ANNO 1742. LVIII.

Publici cultus ab immemorabili tempore exhibitio. Joannę Valęsie olim Reginę Francię, & Fundatricis Ordinis Sanctissimę Annunciationis Beatę Marię Virginis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

EXPONI Nobis nuper fecit dilectus filius Marcus Summarium Antonius Gravio Frater expresse fideles, ac pręfatus. Definitor Generalis Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum, necnon Postulator Causę Canonizationis Beatę Joannę Valęsie, quod dudum fel. recordat. Urbanus Papa XIII. Prędecessor noster, postquam Processus auctoritate Ordinaria anno MDCXXVII. peracti super fama Sanctitatis, Virtutum, & Miraculorum ejusdem Beatę Joannę Valęsie, dum vixit, Francorum Reginę, ac Ordinis Annunciarum Beatę Marię Virginis Fundatricis, in Congregatione Venerabilium Fratrum tunc existentium Sanctę Romanę Ecclesię Cardinalium Sacris Ritibus prępositorum discussi fuerant, per suam Commissionem manu propria signatam huiusmodi Causam eidem Congregationi Cardinalium cognoscendam, & discutendam demandavit; cujus commissionis vigore ab eadem Congregatione, seu a bon. mem. Carolo, dum pariter vixit, Sanctę Romanę Ecclesię pręlatę Cardinali Pio nuncupato tunc dictę Congregationis Pręfecto die 13. Januarii MDCXXXIII. literę remissoriales pro inquisitione in genere tunc iidem existentibus Archiepiscopo Bituricensi, & Episcopi pręfatis Processu huiusmodi confecto, atque Anno MDCXXXIII. memoratę Congregationis Cardinalium pręfatum, nihil amplius tunc temporis in eadem Causa adsum fuit, ob Decretum memorati Urbani Prędecessoris Anno MDCXXV. edita, & MDCXXXIV. de novo proposita, super non exhibendo cultu iis, qui cum Sanctitate, vel Martyrii fama ab hac vita migrassent, seu super casu ab illud exopto.

§. 1. Pręterea successu temporis cum fama Sanctitatis, una cum miraculis, quę Omnipotens Deus obmerita, & ad intercessionem dictę Beatę Joannę Valęsie operari dignabatur, quamplurimum increbuerit, atque in dies increbesceret, clar. mem. Ludovicus, dum pariter vixit, Rex Christianissimus, & Anna ab Austria Regina Mater, inter ceteros, ac literis datis, a fel. record. Alexandro Papa VII. eidem Prędecessore nostro postularunt, ut ad ejusdem Servę Dei Joannę Valęsie Beatificationem, & Canonizationem procedi posse benigne indulgere dignaretur Idem Alexander Prędecessor die xx. Junii 1664. Commissionem reassumptionis Causę pręfate subsignavit, ac Anno 1680. dicta Congregatio Cardinalium remissoriales, & compulsorias literas concessit, ac ad tunc quoque existentem Archiepiscopum Bituricensem direxit, pro confectioe Processus particularis super cultu a tempore immemorabili eidem Joannę Valęsie exhibito, & casu excepto a memoratis Urbani Prędecessoris Decretis.

§. 2. Ob legitima pro tempore existentium Archiepiscoporum Bituricensium huiusmodi impedimenta, memoratis literis executionis minime demanatis, quoniam ob temporis cursum deperditis; proinde Anno MDCGXXXVIII. illarum Duplicatum ad Venerabilem Fratrem modernum Archiepiscopum Bituricensem fuit directum, cujus vigore idem Archiepiscopus Juxta Delegatus super eidem publico cultu ab immemorabili tempore pręfate Joannę Valęsie exhibito, necnon casu, ut pręfertur, excepto sententiam protulit.

§. 3. Proposito itaque in eadem Congregatione Cardinalium Dubio. An sententia suprascripta esset confirmanda, in casu, & ad effectum de quo agebatur, & ipsa Congregatio Cardinalium edidit Decretum tenoris sequentis, videlicet: Bituricensi. Canonizationis Beatę Joannę Valęsie olim Reginę Francię, & Fundatricis Ordinis Sanctissimę Annunciationis Beatę Marię Virginis sub Regula Sancti Francisci. Proposita ex dispensatione Apostolica per Eminensissimum, &

infringi, vel retractari, seu invalidari, aut in jus, vel controversiam vocari, aut adversus eas, & ea quocumque juris, & facti, vel iustitię, & gratię remedium intentari, impetrari, vel concedi ullatenus posse, sed ab omnibus, quos concernunt, & concernent quomodolibet, quacumque dignitate, & honore fulgentibus in futurum inviolabiliter observari debere.

Sicque & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, ac Commissarios, quavis auctoritate fungentes, ac etiam S. R. E. Cardinales, & de latere Legatos, sublati eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, iudicari, & definiti debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Mandantes universis, & singulis Venerabilibus Fratribus, Episcopis, Archiepiscopis, Primatibus, Patriarchis, Latinis, in quorum Diocęsibus Italo-Gręci huiusmodi degunt, ut in suis Synodis, Constitutionibus, statutis, edictis, decretis, seu aliis quibuscumque mandatis, & monitis, circa eorum ritus, observantias, & consuetudines, pręter id quod in nostris hęc literis expresse & explicitè continetur, nihil aliud, nisi consulti prius S. Sede Apostolica, moneant, edicant, decernant, consequantur, pręcipiant, seu mandent.

Non obstantibus Prędecessorum Nostrorum Literis, aliisque pręmissis, necnon Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus circa Italo-Gręcos huiusmodi, eorumque Ritus, observantias, mores, ac consuetudines, Constitutionibus, & Ordinationibus, ac etiam Communitatum, Monasteriorum, & Ecclesiarum prędictarum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis eidem Italo-Gręcis, illorumque Communitatibus, vel singulis eorum Personis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam per modum Statuti perpetui, etiam Motu proprio, & ex certa scientia, ac de Apostolicę potestatis plenitudine similibus, etiam iteratis vicibus, ac etiam cum quibusvis derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, & efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis in genere, vel in specie, alias in contrarium pręmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, eorum tenores pręsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem, quod presentium transumptis sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus Personę in dignitate Ecclesiastica constitutę munitis, eadem prorsus fides habeatur in iudicio, & extra, quę eidem presentibus adhiberetur, si forent exhibitę, vel offensa.

Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostri decreti, constitutionis, declarationis, inhibitionis, prohibitionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare presumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum eius se noverit incursum. Datum Romę apud Sanctam Mariam Majorem, anno Incarnationis Dominicę millesimo septingentesimo quadagesimo secundo, septimo Kalendas Junii, Pontificatus Nostri Anno secundo.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.
Loco + Plumbi: J. B. Eugenius
Registrata in Secretaria Brevium.
Public. die 2. Julii ejusdem anni.
Bullar. Rom. Bened. XIV. Tom. I.

PONT. A. II. Ubi duo Episcopi sunt quędam loci, Episcopus Latinus, Episcopus Gręcus, ac de iurisdictione Episcopi Gręci, vel aliis quibuscumque ad Episcopum Gręcum quomodolibet spectantibus, nullatenus se intromittere pręsumat; sed Episcopus Latinus Latinorum, Episcopus vero Gręcus Gręcorum dumtaxat curam, regimen, & iurisdictionem respective habeant, & exerceant.

Episcopus Latinus, Episcopus Gręcus, ac de iurisdictione Episcopi Gręci, vel aliis quibuscumque ad Episcopum Gręcum quomodolibet spectantibus, nullatenus se intromittere pręsumat; sed Episcopus Latinus Latinorum, Episcopus vero Gręcus Gręcorum dumtaxat curam, regimen, & iurisdictionem respective habeant, & exerceant.

De Monachorum, seg. Congregationem Insuper, ut quęcumque supra, circa rituum gręcorum observantiam, pręscripta sunt, adamussim exequantur.

Salvis privis legis & Sęc. Apostolicę concessis Collegio Gręcorum de Urbe, Seminario Corsino in Calabria, & Congregationi dilectorum Filiorum Monachorum Ordinis Sancti Basilii in Italia, concessa sunt, & indulta, quibus derogare non intendimus.

Quę in hac Constitutione sunt dicta, & declarata, & declaravimus, pręcipimus, ordinavimus, & interdiximus, seu prohibuimus, Gręcorum in Oriente sub propriis Catholicis Episcopis, Archiepiscopis, vel Patriarchis commorantium, & aliarum Christianarum Nationum quoruncumque Rituum a Sancta Sede approboratorum seu permissorum, iuribus quibuscumque, si quę illis de jure, vel ex consuetudine, vel alias quomodolibet legitime competant: aut Apostolicis Constitutionibus, vel Conciliorum Generalium, aut particularium, seu Congregationum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Decretis, quę super Ritibus Gręcorum, seu aliorum Orientalium emanarunt, ullo pacto pręjudicium, vel pręjudicium ullam quantumvis minimum illatum esse non intendimus; idque expressè declaramus, & pro declarato, & in qualibet huiusmodi nostre Constitutionis, seu dispositionis parte pro reposito haberi volumus, & mandamus.

Clausula.

in-

Act. sub Urbe anno VIII.

Item sub Alex. VII.

Recess. sententię Archiepiscopi Bituricensis super cultu immemorabili.

Es confirmat. Decret. Congregati. Sęc. R. I. tum.

ANNO 1742. Reverendissimum Dominum Cardinalem de Tencin Ponen-
tem, ad instantiam P. Marci Antonii Guarvii Dissin-
toris Generalis Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci
Postulatoris specialiter deputati, in Congregatione Ordina-
riae ab ipso interveniente Consultorum, Causam Canoniza-
tionis Beate Joanne Valesie predictae, atque in ea di-
scusso dubio: An sententia Reverendissimi Archiepiscopi
Bivircensis Judicis a Sacra Rituum Congregatione De-
legati, lata super publico cultu ab immemorabili tem-
pore praedictae Beate exhibito, sine super casu excepto a
Decretis sed. recor. Urbani Papae VIII. sit confirmanda in
casu, & ad effectum, de quo agitur: Sacra eadem Con-
gregatio, R. P. D. Ludovico de Valentibus Fidei Pro-
motore in scriptis, & in voce prius audito, rescriber-
dam censuit: Affirmative, si Sanctissimo Domino Nostro
visum fuerit. Hac die XIV. Aprilis 1742. Factaque
deinde per me Secretarium de praedictis Sanctissimo Do-
mino Nostro relatione, Sanctitas Sua benignè agnovit die
XXI. ejusdem mensis, & anni.

F. J. A. Cardinalis Guadagni Pro-Praef.
T. Patriarcha Hierosolymitanus Secr.
Loco & Signilli.

Confirmatio Apostolica.
§. 4. Quoniam autem dictus Marcus Antonius Po-
stulator, quo Decretum hujusmodi firmius subsistat,
& servetur exactius, Apostolica confirmationis nostrae
patrocinio communitari summo desiderat: Nobis pro-
pterea humiliter supplicari fecit, ut sibi in praemissis
opportune providere, & ut infra indulgere de benigni-
tate Apostolica dignaretur. Nos igitur ipsum Marcum
Antonium Postulatorem specialibus favoribus, & gra-
tias prosequi volentes, & quibusvis excommunicatio-
nis, suspensionis, & interdicti, alisque Ecclesiasticis
sententis, censuris, & poenis a jure, vel ab homine
quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodo-
libet innodatus exiit, ad effectum praesentium dum-
taxat consequendum harum serie abolventes, & ab-
solutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus in-
clinati, praesentium decretum super publico cultu ab
immemorabili tempore praedictae Beate Joanne Valesie
exhibito editum, auctoritate Apostolica tenore praesen-
tium approbamus, & confirmamus, illique inviolabilis
Apostolicae firmitatis robur adjicimus; salva tamen sem-
per in praemissis auctoritate Congregationis eorundem
Cardinalium.

Qualitas.
§. 5. Decernentes easdem praesentes literas firmas,
validas, & efficaces existere, & fore, suosque plene-
rios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis
ad quos spectat, & spectabit in futurum plenissime suf-
fragari, & ab eis respectivo inviolabiliter observari; Sic-
que in praemissis per quoscumque Judices ordinarios, &
delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Audito-
ros, iudicari, & definiti debere; ac scriptum, & inane,
si secus super his a quocumque auctoritate scien-
ter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus
Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis,
ceterisque contrariis quibuscumque.

Exemplum auctoritatis.
§. 6. Volumus autem, ut ipsarum praesentium lit-
terarum transumptis, etiam impressis, manu alicujus
Notarii publici subscriptis, & sigillo personae in Ec-
clesiastica dignitate constitutae munitis, eadem pro-
fus fides in iudicio, & extra illud ubique locorum adhi-
beatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent
exhibita, vel solenniter. Datum in Arce Gandulphi
Albanen. Diocesis sub Annulo Piscatoris die XVIII.
Junii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

Pro D. Card. Passioneus.
Cajetanus Amatius.

LIX. DERITIBUS

Seu Ceremoniis Sinensibus: Confirmatur Constitutio
Clementis Undecimi, incip. Ex illa die. Permissio-
nes quaedam publicatae a bon. mem. Carolo Ambrosio
Mediobardo Patriarcha Alexandrino, reproban-
tur, & annullantur: Praescribitur nova forma Jura-
menti a Missionariis praestandi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium. EX quo singulari providentia factum est, ut Orien-
tali, & Occidentalium Indiarum Regiones

Europae innotesceret, Apostolica Sancta Sedes, quae
ab ipsis Ecclesiae incunabulis Evangelicae veritatis lum-
en ubique diffundere, & illud ab omni erroris um-
bra servare maximo studio curavit, in his quoque no-
vissimis temporibus Evangelicos Operarios in antedi-
ctas Regiones sedulo misit: ut Idololatria ibi late do-
minante funditus eradicata, Christianae Fidei semen op-
portune spargerent, atque horrentes illos, & incultos
campos in fertiles florentesque vineas, uberrimos eter-
nae vitae fructus daturas, commutarent. Ex Regionibus
autem illis, quas Sancta Sedes praeter ceteras ante
oculos habuit, fuit profecto amplissimum Sinarum Im-
perium: in quo quidem negari non potest, quin Chris-
tiana fides progressus ingentes fecerit, longe etiam
majores factura, nisi contra inter Operarios a Sancta
Sede illuc missos distulsi, cursum intercidissent.

§. 1. Occasionem distulsi ejusmodi dederunt Care-
montae quaedam, & Ritus, quibus Sinenses, ad Con-
fucium Philosophum, & Majores suos honoribus pro-
sequendos, uti consueverunt: cum nonnulli ex Mis-
sionariis contenderent, eas esse Ceremonias, & Ritus
mere civiles, adeoque concedendos illis, qui relicto Ido-
lorum cultu, Christianam Religionem amplectebantur;
contra vero alii eos, utpote superstitionem olentes,
sine gravi Religionis injuria permitti nullo modo pos-
se afferrent. Quae sane controversia multis annis Apo-
stolicae Sedis curam, & sollicitudinem ad se traxit;
cum id maxime caveat, ne zizaniam in agro Dominico
radices agant, aut, si forte egerint, eae, quam cito
fieri potest, evellantur.

§. 2. Primo itaque ad Sanctae Sedis Tribunal Cau-
sam hanc detulerunt ii, qui Ceremonias illas, & Ri-
tus Sinicos superstitione imbutos suscipiebantur. Super
illis Dubia nonnulla proposita fuerunt Congregationi
de Propaganda Fide, quae anno 1645. comprobavit
responsa, ac decisiones Theologorum, qui Ceremonias,
& Ritus eosdem superstitione revera infectos judica-
runt. Proinde Innocentius Papa X. ad praefatae Con-
gregationis preces, omnibus & singulari Missionariis,
sub poena excommunicationis latae sententiae, sibi, ac
Sanctae Sedi reservatae, mandavit, ut responsa, ac
decisiones praedictas omnino observarent, eaque ad
praxim deducerent, donec sibi, & Apostolicae Sedi al-
liter visum non esset.

§. 3. Verum paulo post ab aliis ejusdem Missionis
Operariis alia Dubia de istem Ritibus, & Ceremoniis
impet Congregationi de Propaganda Fide fuerunt
exhibita, ex quibus Ceremoniae ipsae, Ritusque
nullam in se superstitionem habere videbantur. Ne-
gotium itaque hujusmodi ab Alexandro Papa VII. Sa-
crae Inquisitionis Congregationi commissum fuit: quae
prout varia, diversaeque ratione fuerat sibi de istem
Ceremoniis expositum, alias quaedam, tamquam
mere civiles, & politicas, esse permittendas, alias
vero minime tolerari posse judicavit; idemque Alex-
ander Pontifex anno 1656. hanc sententiam probavit,
& confirmavit.

§. 4. Sed ecce tertio ad Sanctam Sedem haec eadem
controversia. Cum plura Dubia Sacrae Inquisitionis
Congregationi proposita fuissent, illud quoque ab ea
quaesitum fuit, utrum adhuc vigeret Innocentii Papae
X. praecipuum, quo sub poena excommunicationis la-
tae sententiae mandabat observantiam responsionum,
ac decisionum, quae a Congregatione de Propaganda
anno 1645. ut supra dictum est, emanaverant. Prae-
terea, an, stantibus recens expositis dubiis, earum
praxis retinenda foret: cum praesertim oblatre videretur
Decretum Sacrae Inquisitionis; quod ab ea emanavit
anno 1656. super quaestis nonnullis, diversa ratio-
ne, alisque circumstantiis propositis ab Operariis Apo-
stolicis in Sinarum Regno commorantibus. Respondit
ad haec Sacra Inquisitionis Congregatio anno 1669.,
praesatum Congregationis de Propaganda Fide Decretum
adhuc vigere, habita ratione rerum, quae fuerunt in
dubii expositae; neque illud fuisse circumscriptum a
Decreto Sacrae Inquisitionis, quod anno 1656. emana-
vit; immo esse omnino observandum juxta quaesita,
circumstantias, & omnia ea, quae in antedictis Dubiis
continentur. Declaravit pariter, eodem modo esse ob-
servandum praedictum Sacrae Congregationis Decretum
anno 1656. juxta quaesita, circumstantias, & reliqua
in ipsis expressa. Hoc autem Decretum Clemens Papa
IX. comprobavit.

PONT.
A. II.
Fidei pro-
pagatio ab
Apost. Sede
promota in
Sinarum
Imperio.

Diffidia in-
ter Missio-
narios circa
Ceremonias
Sinensium,
& praecipue
circa cultum
eiga deificato-
rum.

Prima deci-
sio Congr-
eg. de Prop-
ganda Fide, sub
Innoc. X.

Altera Con-
greg. S. In-
quisitionis,
sub Alexan-
dro VII.

Alia resolu-
tio quaedam
Cong. S. In-
quis. Clem. IX.

PONT. A. II. §. 5. Cum autem omnia praefata Decreta pro va-
ria rerum expositarum ratione fuerint facta, ac pro-
mulgata, tantum absuit, ut Rituum Sinensium con-
troverfia finem obtineret, ut magis illa vires, &
incrementum acquireret. Nam fecisset Evangelicis Ope-
rariis in partes, adducta res fuit in acriorem animo-
rum, ac sententiarum contentionem. Atque hinc,
non sine gravi scandalo, magnoque Fidei damno, con-
fecta est praedictio non uniformis, & non eadem
ubique Christianorum illorum disciplina, & institutio.
De his autem absurdis certior factus Innocentius Papa
XII. Praedecessor noster, id muneris sui omnino esse
putavit, ut perniciosi adeo dissidii finis daretur; pro-
inde exactam, maximeque accuratam totius hujus con-
troverfia discussionem Sacrae Inquisitionis Congrega-
tioni commisit. Cumque nihil inventum reliquisset,
quo sinceram facti notitiam obtineret, firmata quoque
fuerunt de illius mandato summa cum diligentia Qua-
esita, quae per eandem Sacram Congregationem resol-
verentur.

§. 6. Quaestorum illorum examen Innocentii Papae
XII. mors interceptit. Clemens autem XI. qui suc-
cessit, Praedecessoris sui zelo plenus, coram se qua-
estorum eorundem examen fieri voluit. Quamobrem
post diutarnam, maturam, & accuratissimam rei di-
cussionem, post auditas ex utraque parte rationes,
quibus libere producendis unicoque locus amplissimus
datus fuit, idem Clemens Papa Undecimus anno 1704.
confirmavit, & Apostolica auctoritate comprobavit
praememoratae Sacrae Congregationis responsiones ad
omnia, & singula quaesita proposita, quibus Ritus
Sinenses, utpote superstitione imbuti, prohibebantur;
mandavitque, praefatas responsiones ad Carolum Tho-
mam de Tournon Antiochiae Patriarcham, Commis-
sarium, & in Sinarum Regno Visitatorem Apostolicum
transmitti; ut nimirum exactam earundem observan-
tiam omnibus, & singulari Missionariis, penitus quoque
Canonice in refractarios indictis praecipere.

§. 7. Promulgavit quidem Patriarcha Antiochenus
decisionem Apostolicam, addito Decreto, quo ab uni-
versis ejus observantiam exigebat. Cum autem illam
tentasset eludere, varisque inanibus rationibus ef-
fugere, quae Sinenses Ritus tamquam politicos, ac
mere civiles propugnarent, praedictus Pontifex Cle-
mens XI. Decreto, quod per Sacrae Inquisitionis Con-
gregationem emanavit anno MDCCX. praecipit omni-
modam, & inviolabilem earundem responsionum abs-
se Apostolica auctoritate confirmatarum observantiam,
& alia quoque Decreto ipso continentur, quod est teno-
ris sequentis.

§. 8. Decretum super omnimoda, ac inviolabili ob-
servantia Responsionum, alias in Causa Rituum, seu
Ceremoniarum Sinensium a Sacra Congregatione dato-
rum, & a Sanctissimo approbatorum cum aliis Ordina-
tionibus.

Feria P. die XXV. Sept. MDCCX. in Congregatione
Generali Sanctae Romanae, & Universalis Inquisitio-
nis, habita in Palatio Apostolico Quirinali coram SS.
Domino Nostro Domino Clemente Divina Providentia
Papa XI. de Eminentiſſimis, & Reverendissimis Do-
minis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus in tota Re-
publica Christiana contra hereticam pravitatem Genera-
libus Inquisitionibus a Sancta Sede Apostolica specialiter
deputatis.

Idem Sanctissimus Dominus Noster in Causa Rituum,
seu Ceremoniarum Sinensium, auditis, tam in Congre-
gationibus anno praeterito non semel, quam in aliis
mensis, & anno praesentibus plurius coram Sanctitate
Sua habitis, praesatorum Eminentiſſimorum, & Reveren-
dissimorum Dominorum Cardinalium, qui rem mature,
ac diligentissime discussurunt, sententias, decrevit,
& declaravit; responsa alias in Causa hujusmodi ab eadem
Congregatione data, & a Sanctitate Sua die 20. Nov.
1704. confirmata, & approbata, nec non Mandatum,
seu Decretum ab Eminentiſſimo, & Reverendissimo Do-
mino Domino Cardinali de Tournon, tunc Patriarcha An-
tiocheno, Commissario, & Visitatore Apostolico Generali
in Imperio Sinarum die 25. Jan. 1707. hac de re editum,
ab omnibus, & singulari, ad quos spectat, inconcusse,
& inviolabiliter, sub censuris, & poenis in Mandato,
seu Decreto hujusmodi expressis, observanda esse, quovis
contrarietatum quovis colore, seu praetextu penitus subla-
to, ac pessimum non obstante quacumque appellatione a

Reſcriptis ap-
pellatione
ad S. S. con-
stitutis

§. 10. Clementis Papae XI. Praecipuum super om-
nibus, & singulari observantiam

quibusvis Personis, sive Secularibus, sive Regularibus, etiam specificè & individua mentione, & expressione
dignis ac quavis Ecclesiastica dignitate fulgentibus, ad
Sedem Apostolicam interposita, quam propterea Sanctitas
Sua rejiciendam esse decrevit, ac re ipsa rejicit.

Porro cum idem Dominus Cardinalis de Tournon in
suo Mandato, seu Decreto supra dicto, Apostolicae decisio-
nis die 20. Novembris 1740. late se expresse inherere
professus fuerit, Sanctitas Sua ulterius declaravit, ip-
sum Mandatum, seu Decretum, una cum censuris in eo
contentis, ad normam eorundem responsionum accipiendum
esse, nam nihil per illud responſis praefatis additum,
seu detractum fuisse censendum sit, ac omnia, quae in
eis injunt etiam in Mandato, seu Decreto praedicto ines-
se intelligantur.

Ceterum Sanctitas Sua, tamen non sine ingenti ani-
mi sui dolore accepit, quod humani generis hostis
multiplicata in die zizaniam in latissimis illis Regionibus
superſeminare non cessat; non tamen propterea in ipsi Ca-
tholicae Religionis propaganda saluberrimum, ac sanctis-
simum opus nullatenus deservere volens, sed illud ma-
jori, qua potest, animi contentione, ac studio, illicque po-
tissimum distulsi, quibus inibi Christianae Fidei lege-
re veluti spiritus suffocatur, profusus submisit, ardentius sem-
per, & anxius promovere cupiens; congruam super pre-
missis, aliisque ad ea pertinentibus instructionem confici,
illamque dicto D. Cardinali de Tournon, quatenus ad-
huc in illis partibus commoretur, sibi minus, illi, qui
ejus loco deputatus fuerit, necnon Episcopis, & Vica-
riis Apostolicis, eorundem pariter transmitti manda-
vit, qua non minus debite Apostolicorum Decretorum
executioni, quam Missionariorum concordiae, & Evangelicae
veritatis praedicationi, atque animarum saluti opportuno
consultatur.

Demum, ut nimis illi de his rebus rescribendi licen-
tia, quae non sine Fidelium scandalo inter Partes diu-
turna contentione exasperata invaluit, modus imponatur,
Sanctitas Sua districte praecipit omnibus, & singulari cu-
jusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis,
etiam de necessitate exprimenda, Regularibus, aliisque
quibuscumque secularibus Personis, tam Ecclesiasticis,
quam Laicis, cujuscumque tandem status, conditionis,
& dignitatis existant, ut in posterum non audeant sub
quovis quovis colore, vel praetextu, imprimere, vel quo-
modo modo in lucem edere; Libellos, Relationes, Theses,
Folia, seu scripta quaecumque, in quibus ex professo,
vel incidenter de Ritibus Sinicis hujusmodi, vel con-
roversis desuper, seu illorum occasione exortis quomodo-
libet tractetur, sine expressa, & speciali licentia a San-
ctitate Sua, seu pro tempore existente Romano Pontifice
in Congregatione supra dictae Sanctae, & Universalis In-
quisitionis obtinenda. Ut autem ejusmodi prohibitio in-
violabiliter observetur, eadem Sanctitas Sua voluit,
& declaravit, contravenientes quocumque excommunicatio-
nis latae sententiae, Regulares vero etiam privationis vo-
cis alicujus, & poenae poenae ipso facto absque alia de-
claratione incurrere; & nihilominus aliam viam poenae
Sanctitatis suae, & Successorum suorum Romanorum
Pontificum arbitrio infligendis subiacere. Libros porro,
Libellos, Relationes, Theses, Folia, ac Scripta quaecum-
que, quae in futurum contra praesentis prohibitionis teno-
rem editi contigerint, (contra ullam aliorum habentium edi-
torum approbationem, super quibus opportuno providetur,
& pro expressa prohibitis haberi voluit, absque alia
declaratione, sub poenis, & censuris in Regulis Indicii
Librorum prohibitorum contentis. Impressores vero, praeter
Scriptorum sic impressorum amissionem, pecuniaria,
aliisque corporalibus poenis, juxta criminis gravitatem,
teneri mandavit. In contrarium facientibus, non obsta-
ntibus quicquidcumque.

§. 9. At vero, nec Decretum hujusmodi ad diffici-
les animos subsuadendo valuit. Itaque Clemens idem
Papa XI. quo illos tandem aliquando frenaret, Con-
stitutionem anno 1715. evulgavit, qua solemniter ite-
rum confirmavit antedictas Sacrae Inquisitionis respon-
siones, easque exacte, & adamussum observari man-
davit, praeculsi omnibus iis effugium quibus per-
fectam earum observantiam contumaces homines aliquo
pacto evadere possent: & est tenoris, qui sequitur.

Joseph Barthelemy Sanctae Romanae, & Universalis Inquisitionis No-
taarius, praefatas Responsiones edita Constitutione confirmavit.

§. 10. Clementis Papae XI. Praecipuum super om-
nibus, & singulari observantiam

ANNO 1742.

Declarat
ac Decreto
nihil addi-
tum vel de-
tractum Ro-
gationibus
datis anno
1704.

Pleniorum
instruc-
tionem
coacti
jubet.

Vetati publi-
cari scripta
super Rit-
ibus Sin-
icis absque
licentia S. S.

Publicata
vero prohi-
bita, sub po-
enis etc.

Idem Cle-
mens XI.
praefatas
Responsio-
nes edita
Constitutio-
ne confir-
mavit.

Tenor Cer-
titudinis etc.
illa die.